

Druk nr 1349

Warszawa, 30 września 2008 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Komisja do Spraw Kontroli Państwowej
KOP-020-1-2008

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu, Komisja do Spraw Kontroli Państwowej wnosi projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie
Kontroli.**

Do reprezentowania stanowiska Komisji w pracach nad projektem ustawy został upoważniony poseł Mirosław Sekuła.

Przewodniczący Komisji

(-) Arkadiusz Czartoryski

USTAWA

z dnia.....2008 r.

o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli

Art. 1.

W ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1701) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 uchyla się ust. 4;
- 2) art. 2a otrzymuje brzmienie:

„Art. 2a. Ilekroć w ustawie mówi się o:

- 1) samorządzie województwa - należy przez to rozumieć gminę, powiat, samorząd województwa oraz inne samorządowe osoby prawne i samorządowe jednostki organizacyjne,
- 2) właściwej jednostce kontrolnej - należy przez to rozumieć kontrolną jednostkę organizacyjną Najwyższej Izby Kontroli przeprowadzającą postępowanie kontrolne w jednostce kontrolowanej,
- 3) kierowniku jednostki kontrolowanej - należy przez to rozumieć osobę, która zgodnie z przepisami określającymi ustrój jednostki jest odpowiedzialna za działalność tej jednostki i jest uprawniona do jej reprezentowania, a także:
 - a) osobę pełniącą obowiązki kierownika jednostki kontrolowanej lub upoważnionego zastępcę,
 - b) upoważnionego sekretarza lub podsekretarza stanu, zastępcę kierownika urzędu centralnego albo dyrektora generalnego - w zakresie przydzielonych im zadań objętych zakresem kontroli, jeżeli jednostką kontrolowaną jest naczelny lub centralny organ administracji rządowej,
 - c) pełnomocnika Rządu powołanego na podstawie innych przepisów - w zakresie powierzonych mu zadań,
 - d) osobę kierującą pracami organu wieloosobowego.”;
- 3) w art. 3 po wyrazach „organizacyjno-administracyjnej” dodaje się wyrazy „, , w tym realizację zadań audytu wewnętrznego,”;
- 4) w art. 4:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Najwyższa Izba Kontroli kontroluje wykonanie budżetu, realizację zadań audytu wewnętrznego, gospodarkę finansową i majątkową Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,

Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Krajowej Rady Sądownictwa, Trybunału Konstytucyjnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Krajowego Biura Wyborczego oraz Państwowej Inspekcji Pracy.”,

b) w ust. 2 po wyrazach „Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,” dodaje się wyrazy „Rzecznika Praw Dziecka,”;

5) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Najwyższa Izba Kontroli wykonuje swoje zadania na podstawie rocznego planu pracy, który przedkłada Sejmowi; może też przeprowadzać kontrole doraźne.”;

6) w art. 7:

a) w ust. 1:

- dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) analizę wykorzystania wynikających z kontroli wniosków dotyczących stanowienia lub stosowania prawa.”,

- uchyla się pkt 7,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Najwyższa Izba Kontroli przedstawia Sejmowi coroczne sprawozdanie ze swojej działalności.”;

7) w art. 9:

a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Najwyższa Izba Kontroli może przedkładać:”,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) właściwym wojewodom i organom jednostek samorządu terytorialnego informacje o wynikach ważniejszych kontroli dotyczących działalności samorządu terytorialnego.”;

8) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Prezes Najwyższej Izby Kontroli podaje do wiadomości publicznej, z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej, dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 1a, art. 8 i art. 9, oraz wystąpienia pokontrolne.”;

9) dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może wystąpić do Prezesa Rady Ministrów o zajęcie stanowiska wobec wynikających z kontroli wniosków dotyczących stanowienia lub stosowania prawa.

2. Stanowisko, o którym mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem Prezes Rady Ministrów przedkłada Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia.

3. Uznając w stanowisku, o którym mowa w ust. 1, potrzebę zmian w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, określa się termin podjęcia prac legislacyjnych w zakresie tych zmian oraz organ odpowiedzialny za opracowanie projektu odpowiednich przepisów.”;

10) dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Najwyższa Izba Kontroli może przeprowadzać kontrole wspólnie z naczelnymi organami kontroli Wspólnot Europejskich oraz naczelnymi organami kontroli innych państw.

2. Zasady i zakres prowadzenia kontroli, o których mowa w ust. 1, określa porozumienie zawarte pomiędzy Najwyższą Izbą Kontroli i organami, o których mowa w ust. 1.”;

11) w art. 21:

a) w ust. 1 po wyrazach „Marszałka Sejmu” dodać wyrazy „, po zasięgnięciu opinii właściwej komisji sejmowej,”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ze stanowiskiem wiceprezesa oraz dyrektora generalnego Najwyższej Izby Kontroli nie można łączyć mandatu posła, senatora lub radnego.”;

12) w art. 22:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Marszałek Sejmu, na wniosek Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, po zasięgnięciu opinii właściwej komisji sejmowej, powołuje na członków Kolegium:

1) 7 przedstawicieli nauk prawnych lub ekonomicznych;

2) 7 dyrektorów kontrolnych jednostek organizacyjnych Najwyższej Izby Kontroli lub radców Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, spośród których Prezes Najwyższej Izby Kontroli wyznacza sekretarza Kolegium Najwyższej Izby Kontroli.”,

b) w ust. 4 wyrazy „Kadencja członków” zastępuje się wyrazami „Kadencja członka”,

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku upływu albo wygaśnięcia kadencji członka Kolegium Najwyższej Izby Kontroli stosuje się odpowiednio przepisy ust. 2.”;

13) w art. 23 w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) roczny plan pracy Najwyższej Izby Kontroli.”;

14) dodaje się art. 23a w brzmieniu:

„Art. 23a. Kolegium Najwyższej Izby Kontroli rozpatruje również zastrzeżenia do wystąpień pokontrolnych, o których mowa w art. 54 ust. 4.”;

15) w art. 24:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kolegium Najwyższej Izby Kontroli podejmuje uchwały większością głosów w obecności co najmniej połowy składu Kolegium w głosowaniu tajnym.”,

b) uchyla się ust. 3,

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Kierownik jednostki kontrolowanej może na posiedzeniu Kolegium Najwyższej Izby Kontroli składać oświadczenia i wyjaśnienia dotyczące złożonych zastrzeżeń.

6. Osoba, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, może na swój wniosek na posiedzeniu Kolegium Najwyższej

Izby Kontroli składać oświadczenia i wyjaśnienia dotyczące złożonych zastrzeżeń.”;

16) dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a. 1. Za udział w posiedzeniu Kolegium Najwyższej Izby Kontroli jego członkom niebędącym pracownikami Najwyższej Izby Kontroli przysługuje wynagrodzenie, którego wysokość określa Prezes Najwyższej Izby Kontroli w drodze zarządzenia. Wynagrodzenie nie może być wyższe niż półtorakrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

2. Koszty wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, są pokrywane z budżetu Najwyższej Izby Kontroli.”;

17) w art. 25:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostkami organizacyjnymi Najwyższej Izby Kontroli są departamenty, delegatury i biura.”,

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Departamenty i delegatury są kontrolnymi jednostkami organizacyjnymi Najwyższej Izby Kontroli. Kontrolne jednostki organizacyjne wykonują zadania w zakresie postępowania kontrolnego lub wspomagają czynności kontrolne.

1b. Biura wykonują zadania w zakresie organizacji i obsługi funkcjonowania Najwyższej Izby Kontroli.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organizację wewnętrzną Najwyższej Izby Kontroli, w tym siedziby delegatur i zakres ich właściwości terytorialnej oraz zasady udzielania przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli upoważnień do załatwiania spraw i podejmowania decyzji w jego imieniu, określa statut Najwyższej Izby Kontroli nadawany w drodze zarządzenia przez Marszałka Sejmu, na wniosek Prezesa Najwyższej Izby Kontroli po zasięgnięciu opinii właściwej komisji sejmowej.”;

18) w art. 26:

a) w ust. 1 wyrazy „Minister Finansów” zastępuje się wyrazami „minister właściwy do spraw budżetu”,

b) w ust. 2 wyrazy „Ministra Finansów” zastępuje się wyrazami „ministra właściwego do spraw budżetu”,

c) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Tryb przeprowadzania kontroli określa regulamin Sejmu.”;

19) w art. 28 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przygotowanie kontroli obejmuje w szczególności opracowanie programu kontroli lub tematyki kontroli, w których uwzględnia się:

1) wyniki wcześniejszych kontroli,

2) wyniki badań analitycznych określonych problemów oraz skarg i wniosków,

- 3) opinie naukowe i specjalistyczne,
- 4) informacje i dane pochodzące od jednostek, o których mowa w art. 2 i art. 4, i innych podmiotów.”;

20) dodaje się art. 28a w brzmieniu:

- „Art. 28a. 1. Kontrolę ujętą w rocznym planie pracy Najwyższej Izby Kontroli prowadzi się według programu kontroli zatwierdzonego przez Prezesa lub wiceprezesa Najwyższej Izby Kontroli.
2. Kontrolę doraźną prowadzi się za zgodą Prezesa lub wiceprezesa Najwyższej Izby Kontroli według tematyki kontroli zatwierdzonej przez dyrektora właściwej jednostki kontrolnej. Jeżeli kontrola doraźna prowadzona jest przez kilka jednostek kontrolnych, tematykę kontroli zatwierdza dyrektor jednostki koordynującej kontrolę.
3. Program kontroli i tematyka kontroli są dokumentami chronionymi tajemnicą kontrolerską, udostępnianymi pracownikom Najwyższej Izby Kontroli w związku z wykonywaniem zadań służbowych. Inym osobom program kontroli lub tematyka kontroli może zostać udostępniona w uzasadnionych przypadkach za zgodą Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.”;

21) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. Dla realizacji celu, o którym mowa w art. 28:

- 1) kierownicy jednostek, o których mowa w art. 2 i art. 4, mają obowiązek niezwłocznie przedkładać na żądanie Najwyższej Izby Kontroli wszelkie dokumenty i materiały, w tym na nośnikach elektronicznych, niezbędne do przygotowania lub przeprowadzenia kontroli, a także umożliwić dostęp do baz danych, z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej,
- 2) upoważnieni przedstawiciele Najwyższej Izby Kontroli mają prawo do:
 - a) swobodnego wstępu do obiektów i pomieszczeń jednostek kontrolowanych,
 - b) wglądu do wszelkich dokumentów związanych z działalnością jednostek kontrolowanych, pobierania oraz zabezpieczania dokumentów i innych materiałów dowodowych, z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej,
 - c) przeprowadzania oględzin obiektów, składników majątkowych i przebiegu określonych czynności,
 - d) wzywania i przesłuchiwania świadków,
 - e) żądania udzielenia wyjaśnień przez osoby, które wykonują lub wykonywały pracę na podstawie stosunku pracy lub innej umowy w jednostkach kontrolowanych,
 - f) zasięgania w związku z przygotowywaną lub przeprowadzaną kontrolą informacji oraz żądania dokumentów od jednostek niekontrolowanych, a także żądania wyjaśnień od pracowników tych jednostek,

- g) korzystania z pomocy biegłych i specjalistów,
- h) zwoływania narad w związku z przeprowadzaną kontrolą,
- i) przetwarzania danych osobowych, w tym danych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.¹⁾), jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli.

2. Dostęp Najwyższej Izby Kontroli do dokumentów i materiałów potrzebnych do ustalenia stanu faktycznego w zakresie kontrolowanej działalności lecz zawierających informacje stanowiące tajemnicę ustawowo chronioną może być wyłączony lub ograniczony jedynie na podstawie innych ustaw.”;

22) w art. 30:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Kontrolę przeprowadzają pracownicy Najwyższej Izby Kontroli, o których mowa w art. 66a, zwani dalej „kontrolerami”, na podstawie legitymacji służbowej i upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4.
- 2. Upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydają: Prezes Najwyższej Izby Kontroli, wiceprezesi oraz dyrektorzy i wicedyrektorzy kontrolnych jednostek organizacyjnych Najwyższej Izby Kontroli.”,

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

- „2a. W upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli należy w szczególności wskazać:
 - 1) imię i nazwisko kontrolera oraz kontrolną jednostkę organizacyjną Najwyższej Izby Kontroli,
 - 2) podstawę prawną podjęcia kontroli,
 - 3) numer i tytuł kontroli,
 - 4) nazwę i adres jednostki kontrolowanej.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Do przeprowadzenia kontroli uprawnieni są również Prezes Najwyższej Izby Kontroli, wiceprezesi, dyrektor generalny Najwyższej Izby Kontroli; kontrola taka przeprowadzana jest, z zastrzeżeniem ust. 4, na podstawie legitymacji służbowej.”,

d) w ust. 4 wyrazy „zakwalifikowanych jako tajne specjalnego znaczenia” zastępuje się wyrazami „zawierających informacje niejawne oznaczone jako ściśle tajne”,

e) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

- „5. Prezes Najwyższej Izby Kontroli określi, w drodze zarządzenia, wzór legitymacji służbowej. Zarządzenie podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”;

23) w art. 31 ust. 3-5 otrzymują brzmienie:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 oraz z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238.

- „3. O przyczynach powodujących wyłączenie kontroler lub kierownik jednostki kontrolowanej niezwłocznie zawiadamia na piśmie dyrektora właściwej jednostki kontrolnej, w której kontroler wykonuje obowiązki.
4. O wyłączeniu kontrolera postanawia dyrektor właściwej jednostki kontrolnej. Na postanowienie o wyłączeniu zażalenie nie przysługuje.
5. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może, na wniosek lub z urzędu, postanowić o wyłączeniu z postępowania kontrolnego właściwej jednostki kontrolnej, jeżeli wyniki kontroli mogłyby oddziaływać na prawa lub obowiązki dyrektora albo wicedyrektora tej jednostki, lub osób im bliskich, o których mowa w ust. 1; w przypadku wyłączenia Prezes Najwyższej Izby Kontroli wyznacza do postępowania kontrolnego inną jednostkę kontrolną, powiadamiając o tym Kolegium Najwyższej Izby Kontroli.”;

24) art. 34 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 34. 1. Jednostka kontrolowana ma prawo do uzyskania zwrotu kosztów wynagrodzenia dla pracowników jednostki kontrolowanej uczestniczących w postępowaniu kontrolnym prowadzonym w dniach wolnych od pracy i poza godzinami pracy oraz kosztów związanych z korzystaniem przez kontrolera z urządzeń technicznych i środków transportu jednostki kontrolowanej.
2. Koszty, o których mowa w ust. 1, są pokrywane z budżetu Najwyższej Izby Kontroli.
 3. Kierownik jednostki kontrolowanej składa, do dyrektora właściwej jednostki kontrolnej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia pokontrolnego, pod rygorem utraty roszczenia, umotywowany wniosek o pokrycie poniesionych kosztów, o których mowa w ust. 1.”;

25) dodaje się art. 35a-35c w brzmieniu:

- „Art. 35a. 1. Kontroler dokumentuje ustalenia kontroli w aktach kontroli.
2. Akta kontroli obejmują w szczególności upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, protokoły z przeprowadzonych czynności dowodowych, notatki służbowe oraz inne dokumenty i materiały dowodowe, a także wystąpienie pokontrolne, zastrzeżenia i dokumenty związane z ich rozpatrywaniem.
 3. Kierownik jednostki kontrolowanej lub osoba przez niego upoważniona ma prawo wglądu do akt kontroli i sporządzania z nich odpisów, z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej.
 4. Za zgodą Prezesa Najwyższej Izby Kontroli akta kontroli lub poszczególne dokumenty wchodzące w ich skład mogą być udostępniane także innym osobom, z zachowaniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej.

Art. 35b. 1. Kontroler sporządza protokół z przeprowadzenia czynności dowodowej, gdy ustawa tak stanowi. W innych przypadkach kontroler może sporządzić notatkę służbową albo wydruk potwierdzający przekazanie informacji w formie elektronicznej.

2. Protokół powinien zawierać:

- 1) oznaczenie czynności, czasu i miejsca jej przeprowadzania oraz osób w niej uczestniczących,
 - 2) opis przebiegu czynności wraz z oświadczeniami i wnioskami osób w niej uczestniczących,
 - 3) opis innych istotnych okoliczności dotyczących przebiegu czynności.
3. Protokół oraz każdą jego stronę podpisują wszystkie osoby biorące udział w czynności dowodowej. Przed podpisaniem protokołu kontroler daje go do przeczytania osobom biorącym udział w czynności dowodowej lub odczytuje go, czyniąc o tym wzmiankę.
 4. Osoby biorące udział w czynności dowodowej, przed podpisaniem protokołu mogą żądać sprostowania jego treści i zamieszczenia w nim informacji dotyczących ich praw lub interesów.
 5. Skreślenia lub uzupełnienia poczynione w protokole wymagają omówienia podpisanego przez osoby uczestniczące w czynności.
 6. W razie niemożliwości lub odmowy podpisania protokołu należy uczynić o tym wzmiankę, podając przyczyny braku podpisu.
 7. Jeżeli zeznania, wyjaśnienia lub oświadczenia są składane do protokołu przez osobę niewładającą językiem polskim do udziału w czynności dowodowej należy wezwać tłumacza, który przekłada treść zeznania, wyjaśnienia lub oświadczenia na język polski oraz podpisuje protokół. Do tłumacza stosuje się odpowiednio przepisy art. 49 ust. 4-6 i art. 50 ust. 2 dotyczące specjalistów.

- Art. 35c. 1. Oczywiste omyłki pisarskie lub rachunkowe w dokumentach wytworzonych przez kontrolną jednostkę organizacyjną Najwyższej Izby Kontroli można sprostować w każdym czasie.
2. Sprostowania dokonuje kontroler lub dyrektor kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, sporządzając w dokumencie adnotację zawierającą treść i datę sprostowania oraz podpis.
 3. O treści sprostowania dokumentu należy powiadomić podmioty, którym dokument został uprzednio przekazany.”;

26) w art. 36:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Postanowienie o zwolnieniu materiałów dowodowych spod zabezpieczenia wydaje kontroler. Na postanowienie o odmowie zwolnienia materiałów spod zabezpieczenia służy zażalenie.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zwrot zabezpieczonych materiałów dowodowych następuje za pokwitowaniem.”;

27) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. 1. Kontroler może sporządzać, a w razie potrzeby może zażądać od kierownika jednostki kontrolowanej sporządzenia w terminie wyznaczonym przez kontrolera, niezbędne dla kontroli kopie lub wyciągi z dokumentów, jak również zestawienia i obliczenia na podstawie dokumentów lub elektronicznych baz danych.

2. Zgodność kopii i wyciągów oraz zestawień i obliczeń z oryginalnymi dokumentami lub danymi z elektronicznych baz danych potwierdza kierownik komórki organizacyjnej, w której dokumenty się znajdują, lub osoba do tego upoważniona.

3. Kopie i wyciągi oraz zestawienia i obliczenia na podstawie dokumentów zabezpieczonych w trybie art. 36 mogą być sporządzane tylko za zgodą i w obecności kontrolera, który potwierdza ich zgodność z oryginałem i wydaje je za pokwitowaniem odbioru.”;

28) art. 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z pobrania rzeczy sporządza się protokół.”;

29) w art. 39:

a) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W związku z przeprowadzaną kontrolą w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego kontroler może przeprowadzić oględziny obiektów i innych składników majątkowych, które nie stanowią własności jednostki kontrolowanej lub znajdują się poza tą jednostką; przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Z przebiegu i wyniku oględzin sporządza się protokół.

4. Przebieg i wyniki oględzin mogą być ponadto utrwalone za pomocą urządzeń technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku; nośnik, na którym został utrwalony obraz lub dźwięk, stanowi załącznik do protokołu.”;

30) w art. 40:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kontroler może żądać od osób, które wykonują lub wykonywały pracę w jednostce kontrolowanej na podstawie stosunku pracy lub innej umowy, udzielenia mu, w terminie przez niego wyznaczonym, ustnych lub pisemnych wyjaśnień w sprawach dotyczących przedmiotu kontroli.”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informacji objętych tajemnicą ustawowo chronioną inną niż tajemnica służbowa, do których dostęp Najwyższej Izby Kontroli został wyłączony albo nie zostały spełnione warunki do przekazania informacji, do których dostęp Najwyższej Izby Kontroli został ograniczony,”,

c) dodaje się ust. 5-7 w brzmieniu:

„5. Warunkiem przyjęcia pisemnych wyjaśnień jest wskazanie osoby składającej wyjaśnienia, podanie zajmowanego przez nią stanowiska w jednostce kontrolowanej oraz jej podpis.

6. Z przyjęcia ustnych wyjaśnień sporządza się protokół.

7. W razie zasięgnięcia przez kontrolera, w związku z prowadzoną kontrolą, informacji w jednostkach niekontrolowanych lub uzyskiwania dokumentów lub wyjaśnień od pracowników tych jednostek, informacje lub wyjaśnienia powinny być utrwalone na piśmie i podpisane przez osobę, która je złożyła. Przepisy ust. 1- 6 stosuje się odpowiednio.”;

31) w art. 41:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Warunkiem przyjęcia pisemnego oświadczenia jest wskazanie osoby składającej oświadczenie i jej podpis.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Z przyjęcia ustnego oświadczenia sporządza się protokół.”;

32) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. 1. Kontroler może wezwać pracownika jednostki kontrolowanej lub inną osobę do stawienia się w wyznaczonym miejscu i czasie w celu złożenia zeznań w charakterze świadka.

2. W razie potrzeby kontroler może zwrócić się do dyrektora kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli z wnioskiem o wezwanie wskazanych osób do osobistego stawienia się w wyznaczonym miejscu i czasie, i przesłuchanie ich w charakterze świadków przez upoważnionego pracownika kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli.

3. Jeżeli osoba wezwana nie może stawić się z powodu choroby lub innej niedającej się pokonać przeszkody, kontroler lub pracownik wymieniony w ust. 2 może dokonać przesłuchania w miejscu pobytu tej osoby.

4. W wezwaniu należy wskazać:

1) nazwę i adres kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli,

2) imię, nazwisko i adres osoby wzywanej,

3) podstawę prawną, charakter i cel wezwania,

4) datę, godzinę i miejsce stawienia się,

5) skutki prawne niezastosowania się do wezwania,

6) imię, nazwisko i stanowisko służbowe wzywającego.

5. Wezwanie doręcza się za pośrednictwem poczty lub innego podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji. W sprawach niecierpiących zwłoki można dokonać wezwania w formie elektronicznej, za pomocą telefaksu, telefonicznie albo w inny sposób z podaniem danych, o których mowa w ust. 4; sposób wezwania należy udokumentować dołączając do akt kontroli notatkę służbową lub potwierdzenie transmisji danych.”;

33) w art. 44 w ust. 3 wyrazy „jeżeli przepisy odrębnych ustaw przewidują dostęp Najwyższej Izby Kontroli do takiej tajemnicy” zastępuje się wyrazami „chyba że przepisy innych ustaw wyłączają dostęp Najwyższej Izby Kontroli do takiej tajemnicy”;

34) art. 46-48 otrzymują brzmienie:

„Art. 46. Przed rozpoczęciem przesłuchania kontroler obowiązany jest uprzedzić świadka o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, a w sytuacji określonej w art. 45 informuje go o przysługujących mu uprawnieniach.

Art. 47. 1. Przesłuchanie świadka, za jego zgodą, może być utrwalone za pomocą urządzeń technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku.

2. Z zeznań świadka sporządza się protokół; nośnik, na którym został utrwalony obraz lub dźwięk, stanowi załącznik do protokołu.

Art. 48. 1. Na osobę wezwaną w charakterze świadka, która mimo prawidłowego wezwania nie stawiała się bez uzasadnionej przyczyny we wskazanym czasie i miejscu, kontroler może nałożyć karę pieniężną do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

2. Na postanowienie o nałożeniu kary pieniężnej służy ukaranemu zażalenie.

3. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4. Postanowienie o nałożeniu kary pieniężnej podlega uchyleniu przez kontrolera, jeżeli osoba wezwana usprawiedliwi niestawienie się na wezwanie. Na postanowienie o odmowie uchylenia kary pieniężnej przysługuje zażalenie.

5. Środki uzyskane z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.”;

35) w art. 49:

a) w ust. 1 wyrazy „organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli” zastępuje się wyrazem „kontrolnej”,

b) ust. 5 i 6 otrzymuj brzmienie:

„5. Biegły i specjalista działają na podstawie postanowienia o ich powołaniu. Przepisy art. 29 ust. 1 pkt 2 lit. a-c stosuje się odpowiednio. Biegłemu lub specjalście można udostępnić akta kontroli w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia dowodu. Biegły i specjalista są obowiązani do zachowania w tajemnicy informacji, o których dowiedzieli się w związku z wykonywaniem zadań, określonych w postanowieniu o ich powołaniu.

6. Kierownik jednostki kontrolowanej może wystąpić za pośrednictwem kontrolera do dyrektora właściwej jednostki kontrolnej z wnioskiem o wyłączenie z postępowania kontrolnego powołanego biegłego lub specjalisty z przyczyn określonych w art. 31 ust. 1 i 2. Przepis art. 31 ust. 4 i 6 stosuje się odpowiednio.”;

36) art. 49a i 50 otrzymują brzmienie:

„Art. 49a. Jeżeli w toku kontroli powstanie wątpliwość wymagająca interpretacji przepisów prawnych związanych z ochroną praw lub interesów Skarbu Państwa, Prezes Najwyższej Izby Kontroli lub upoważniona przez niego osoba może zwrócić się do Prezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa o wydanie opinii prawnej w tej sprawie.

Art. 50. 1. Świadcowi, który nie jest pracownikiem jednostki kontrolowanej, przysługuje zwrot utraconego zarobku, poniesionych przez niego kosztów podróży i zakwaterowania oraz dieta na zasadach określonych w odrębnych przepisach w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.

2. Biegłemu i specjalście przysługuje wynagrodzenie oraz zwrot poniesionych przez nich uzasadnionych i udokumentowanych wydatków. Wysokość wynagrodzenia ustala się w umowie zawartej mię-

dzy dyrektorem właściwej jednostki kontrolnej a biegłym lub specjalistą, uwzględniając czas i nakład pracy niezbędne do wydania opinii, a także stopień złożoności problemu będącego jej przedmiotem.

3. Koszty, o których mowa w ust. 1 i 2, są pokrywane z budżetu Najwyższej Izby Kontroli.
4. Przepisy ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio do osoby wezwanej do złożenia wyjaśnień w trybie art. 40 ust. 1 i 7.”;

37) w art. 51:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kontroler jest obowiązany niezwłocznie poinformować kierownika jednostki kontrolowanej lub kierownika jednostki nadrzędnej oraz właściwe organy lub jednostki organizacyjne o stwierdzeniu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia ludzkiego albo powstania znacznej szkody w mieniu, w celu zapobieżenia występującemu niebezpieczeństwu lub szkodzie.”,

b) uchyla się ust. 3;

38) art. 53-61 otrzymują brzmienie:

„Art. 53. 1. Kontroler przygotowuje wystąpienie pokontrolne, które zawiera:

- 1) numer i tytuł kontroli,
 - 2) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe kontrolera, nazwę właściwej jednostki kontrolnej oraz numer i datę upoważnienia do przeprowadzenia kontroli,
 - 3) oznaczenie jednostki kontrolowanej, jej adres oraz imię i nazwisko kierownika,
 - 4) zwięzły opis ustalonego stanu faktycznego i ocenę kontrolowanej działalności, w tym ustalone, na podstawie materiałów dowodowych znajdujących się w aktach kontroli, nieprawidłowości i ich przyczyny, zakres i skutki oraz osoby za nie odpowiedzialne,
 - 5) uwagi i wnioski w sprawie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości,
 - 6) wzmiankę o przekazaniu informacji, o których mowa w art. 51 ust 1, oraz wzmiankę o podjętych w związku z tym działaniach zapobiegających i ich skutkach do czasu zakończenia kontroli albo o niepodjęciu takich działań,
 - 7) pouczenie o prawie zgłoszenia zastrzeżeń, o których mowa w art. 54.
2. W wystąpieniu pokontrolnym może być także zawarta ocena wskazująca na niezasadność zajmowania stanowiska lub pełnienia funkcji przez osobę odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości w jednostkach, o których mowa w art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1.
 3. Wystąpienie pokontrolne podpisuje kontroler prowadzący kontrolę oraz dyrektor właściwej jednostki kontrolnej, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5.
 4. Wystąpienie pokontrolne do:

- 1) Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu, Prezesa Rady Ministrów, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz osób kierujących instytucjami, o których mowa w art. 4 ust. 1, podpisuje Prezes Najwyższej Izby Kontroli,
 - 2) ministra oraz kierownika urzędu centralnego podpisuje wiceprezes.
5. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może zastrzec dla siebie prawo do podpisania każdego wystąpienia pokontrolnego a także upoważnić wiceprezesa do podpisywania wystąpień pokontrolnych, o których mowa w ust. 4.
 6. Wystąpienie pokontrolne sporządza się w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz wystąpienia pokontrolnego przekazuje się kierownikowi jednostki kontrolowanej, a drugi włącza się do akt kontroli.
 7. Ocena, o której mowa w ust. 2, może stanowić podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, rozwiązania stosunku pracy z winy pracownika bez wypowiedzenia albo odwołania go z zajmowanego stanowiska lub pełnionej funkcji.
- Art. 54. 1. Kierownikowi jednostki kontrolowanej przysługuje prawo zgłoszenia umotywowanych zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, w terminie 14 dni od dnia jego przekazania jednostce kontrolowanej.
2. Osoba, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, może na swój wniosek zgłosić umotywowane zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego, w terminie 14 dni od dnia jego przekazania jednostce kontrolowanej.
 3. Zastrzeżenia zgłasza się na piśmie do dyrektora właściwej jednostki kontrolnej, z zastrzeżeniem ust. 4.
 4. Prezes Narodowego Banku Polskiego, kierownicy naczelnych i centralnych organów administracji rządowej oraz kierownicy podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1, zgłaszają zastrzeżenia do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli; przepis ust. 5 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio.
 5. Dyrektor właściwej jednostki kontrolnej odmawia przyjęcia zastrzeżeń, jeżeli zostały one zgłoszone przez osobę nieuprawnioną lub po upływie terminu lub są niedopuszczalne z mocy ustawy, i informuje o tym zgłaszającego. Na postanowienie o odmowie przyjęcia zastrzeżeń przysługuje zażalenie do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.
 6. W razie uwzględnienia zastrzeżeń w całości dyrektor właściwej jednostki kontrolnej dokonuje odpowiednich zmian w treści wystąpienia pokontrolnego i zmienione wystąpienie przekazuje kierownikowi jednostki kontrolowanej.
 7. Do wystąpienia pokontrolnego, o którym mowa w ust. 6, nie przysługuje prawo zgłoszenia zastrzeżeń.
- Art. 55. Kierownik jednostki kontrolowanej lub osoba, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, może cofnąć zgłoszone zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego do chwili podjęcia uchwały w sprawie ich rozstrzygnięcia. Cofnięte zastrzeżenia pozostają

wia się bez rozpoznania. Postanowienie w tej sprawie wydaje odpowiednio Prezes Najwyższej Izby Kontroli, Kolegium Najwyższej Izby Kontroli, dyrektor właściwej jednostki kontrolnej lub zespół orzekający. Na postanowienie o pozostawieniu zastrzeżeń bez rozpoznania zażalenie nie przysługuje.

Art. 56. 1. Jeżeli nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 54 ust. 5 i 6, dyrektor właściwej jednostki kontrolnej przekazuje zastrzeżenia, wraz z aktami kontroli i swoim stanowiskiem w sprawie zastrzeżeń dyrektorowi kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli właściwej w sprawach orzecznictwa.

2. Dyrektor kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli właściwej w sprawach orzecznictwa niezwłocznie przekazuje zastrzeżenia komisji rozstrzygającej wyznaczając zespół orzekający w celu ich rozpatrzenia.

Art. 57. Prezes Najwyższej Izby Kontroli zgłoszone mu zastrzeżenia przekazuje Kolegium Najwyższej Izby Kontroli wraz z wystąpieniem pokontrolnym i stanowiskiem przedłożonym przez dyrektora właściwej jednostki kontrolnej. Do rozpatrywania zastrzeżeń przez Kolegium Najwyższej Izby Kontroli stosuje się odpowiednio art. 61a ust. 4, 5 i 8 i art. 61b.

Art. 58. Członków komisji rozstrzygającej, o której mowa w art. 56 ust. 2, powołuje i odwołuje Prezes Najwyższej Izby Kontroli, spośród kontrolerów kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli właściwej w sprawach orzecznictwa. Prezes Najwyższej Izby Kontroli ustala także liczbę członków komisji rozstrzygającej.

Art. 59. 1. Komisja rozstrzygająca orzeka w trzyosobowych zespołach orzekających.

2. Przewodniczącym zespołu orzekającego jest kontroler posiadający wyższe wykształcenie prawnicze.

3. Członek zespołu orzekającego i protokolant podlegają wyłączeniu z przyczyn określonych w art. 31 ust. 1 i 2.

Art. 60. Członkowie komisji rozstrzygającej są w zakresie orzekania niezależni.

Art. 61. 1. Zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego rozpatrywane są, z zastrzeżeniem ust. 2, na posiedzeniu jawnym dla stron postępowania kontrolnego.

2. Na posiedzeniu niejawnym zespół orzekający może uwzględnić zastrzeżenia w całości.”;

39) dodaje się art. 61a i 61b w brzmieniu:

„Art. 61a. 1. Przebiegiem posiedzenia zespołu orzekającego kieruje przewodniczący zespołu. Przewodniczący czuwa również nad sprawnym przebiegiem posiedzenia.

2. Przewodniczący zespołu wyznacza termin posiedzenia.

3. O terminie posiedzenia zespołu zawiadamia się kierownika jednostki kontrolowanej, osobę, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, jeżeli złożyła zastrzeżenia oraz dyrektora właściwej jednostki kontrolnej i kontrolera; przepisy art. 42 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Obecność dyrektora właściwej

jednostki kontrolnej lub kontrolera nie jest obowiązkowa, chyba że komisja rozstrzygająca uzna ich udział za konieczny. Jeżeli na posiedzeniu zespołu obecni są kierownik jednostki kontrolowanej, osoba, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, dyrektor właściwej jednostki kontrolnej lub kontroler, przewodniczący zespołu udziela im głosu.

4. Dla wyjaśnienia wszystkich kwestii związanych z rozpatrywaniem zastrzeżeń zespół orzekający może żądać przedstawienia dokumentów.
5. Zespół orzekający orzeka o uwzględnieniu zastrzeżeń w całości lub w części albo o ich oddaleniu.
6. Uchwałę w sprawie zastrzeżeń podpisują wszyscy członkowie zespołu. Członek zespołu ma prawo zgłosić zdanie odrębne. Zdanie odrębne wymaga pisemnego uzasadnienia.
7. Z posiedzenia zespołu sporządza się protokół, który podpisują przewodniczący zespołu i protokolant.
8. Uchwałę w sprawie zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem przekazuje się kierownikowi jednostki kontrolowanej, osobie, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, jeżeli złożyła zastrzeżenia i dyrektorowi właściwej jednostki kontrolnej.

Art. 61b. 1. Dyrektor właściwej jednostki kontrolnej dokonuje zmian w wystąpieniu pokontrolnym zgodnie z treścią uchwały w sprawie zastrzeżeń, podpisuje zmienione wystąpienie pokontrolne i przesyła je kierownikowi jednostki kontrolowanej oraz osobie, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą, jeżeli złożyła zastrzeżenia.

2. Do wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje prawo zgłoszenia zastrzeżeń.”;

40) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. Kierownik jednostki kontrolowanej jest obowiązany, w terminie określonym w wystąpieniu, nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia pokontrolnego, a w przypadku wniesienia zastrzeżeń, od dnia otrzymania uchwały o oddaleniu zastrzeżeń w całości lub zmienionego wystąpienia pokontrolnego, poinformować Najwyższą Izbę Kontroli o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosków sformułowanych w wystąpieniu pokontrolnym oraz o podjętych działaniach lub przyczynach niepodjęcia tych działań.”;

41) dodaje się art. 62a w brzmieniu:

„Art. 62a. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może pisemnie powiadomić kierownika jednostki nadrzędnej lub właściwy organ państwowy lub samorządowy o uwagach, ocenach i wnioskach dotyczących kontrolowanej działalności, sformułowanych w wystąpieniu pokontrolnym. Przepis art. 53 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, są obowiązane, w wyznaczonym terminie nie krótszym niż 14 dni, poinformować Najwyższą Izbę Kontroli o zajęтым stanowisku oraz o podjętych działaniach lub przyczynach niepodjęcia działań.”;

42) w art. 64:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Najwyższa Izba Kontroli opracowuje informacje o wynikach kontroli w celu przedłożenia ich Sejmowi, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesowi Rady Ministrów. Podstawę do opracowania informacji o wynikach kontroli stanowią w szczególności wystąpienia pokontrolne i materiały dowodowe zgromadzone w aktach kontroli.”,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1. Informacje o wynikach kontroli podpisują Prezes Najwyższej Izby Kontroli lub upoważniony wiceprezes oraz dyrektor właściwej jednostki kontrolnej.”,

c) w ust. 2 wyrazy „7 dni” zastępuje się wyrazami „14 dni”;

43) dodaje się art. 64a i 64b w brzmieniu:

„Art. 64a. 1. Zażalenia na postanowienia wydane na podstawie przepisów niniejszego rozdziału wnosi się w terminie 7 dni od dnia otrzymania postanowienia, do dyrektora właściwej jednostki kontrolnej, z zastrzeżeniem art. 54 ust. 5.

2. Dyrektor właściwej jednostki kontrolnej, a w przypadku, o którym mowa w art. 54 ust. 5, Prezes Najwyższej Izby Kontroli, w drodze postanowienia, uwzględnia zażalenie albo utrzymuje zaskarżone postanowienie w mocy; na wydane postanowienie zażalenie nie przysługuje.

Art. 64b. 1. Do biegu terminów przewidzianych w niniejszym rozdziale nie wlicza się dnia, w którym dokonano czynności rozpoczynającej bieg terminu.

2. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, czynność może zostać dokonana następnego dnia powszedniego.

3. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce pocztowej, a w przypadku przekazania go za pośrednictwem poczty elektronicznej lub telefaksu – po potwierdzeniu jego przyjęcia.”;

44) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Art. 65. Prezes Najwyższej Izby Kontroli określi, w drodze zarządzenia, szczegółowe zasady przygotowywania kontroli, zadania kontrolerów oraz zasady sporządzania informacji o wynikach kontroli.”;

45) w art. 66 ust. 1, art. 67, art. 68 ust. 1 i 2, art. 68a ust. 1, art. 71, art. 75, art. 78 ust. 1, art. 88 ust. 1, użyte w różnej liczbie i przypadku wyrazy „pracownik nadzorujący lub wykonujący czynności kontrolne” zastępuje się użytym w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazem „kontroler”,

46) w art. 66 uchyla się ust. 2 i 3;

47) dodaje się art. 66a w brzmieniu:

„Art. 66a. Kontrolerami są pracownicy zatrudnieni na stanowiskach:

1) dyrektorów kontrolnych jednostek organizacyjnych Najwyższej Izby Kontroli,

- 2) wicedyrektorów kontrolnych jednostek organizacyjnych Najwyższej Izby Kontroli,
- 3) radców Prezesa Najwyższej Izby Kontroli,
- 4) doradców prawnych, ekonomicznych i technicznych,
- 5) głównych specjalistów kontroli państwowej,
- 6) specjalistów kontroli państwowej,
- 7) starszych inspektorów kontroli państwowej,
- 8) inspektorów kontroli państwowej,
- 9) młodszych inspektorów kontroli państwowej.”;

48) w art. 68:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „, , z zastrzeżeniem ust. 6”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Rozwiązanie stosunku pracy z mianowanymi kontrolerami - członkami Kolegium Najwyższej Izby Kontroli - wymaga zgody Kolegium.

4. Stosunek pracy z kontrolerem, o którym mowa w ust. 1, nawiązuje się na podstawie umowy o pracę, jeżeli jest on zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy.”,

c) w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Aplikacja kontrolerska ma na celu teoretyczne i praktyczne przygotowanie kontrolera do wykonywania i nadzorowania czynności kontrolnych.”,

d) uchyla się ust. 6;

49) w art. 68a w ust. 2 wyrazy „ust. 1 i 6” zastępuje się wyrazami „ust. 1 i 5 zdanie pierwsze”;

50) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Art. 69. Dyrektorzy i wicedyrektorzy biur oraz inni pracownicy administracyjni i obsługi są zatrudniani na podstawie umowy o pracę.”;

51) dodaje się art. 69a-69g w brzmieniu:

„Art. 69a. 1. Nabór kandydatów na stanowiska kontrolerów, o których mowa w art. 66a pkt 3-9, odbywa się w drodze otwartego i konkurencyjnego postępowania kwalifikacyjnego na podstawie publicznego ogłoszenia.

2. O przeprowadzeniu naboru decyduje Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 69b. 1. Ogłoszenie o naborze upublicznia się, w szczególności przez umieszczenie w miejscu powszechnie dostępnym we wszystkich jednostkach organizacyjnych Najwyższej Izby Kontroli, a także przez udostępnienie w Biuletynie Informacji Publicznej.

2. Ogłoszenie o naborze powinno zawierać:

1) określenie stanowiska, którego nabór dotyczy,

2) zakres zadań wykonywanych na stanowisku i wymagania związane ze stanowiskiem, zgodne z jego opisem, ze wskazaniem, które z nich są niezbędne, a które dodatkowe,

- 3) wskazanie wymaganych dokumentów,
 - 4) termin i miejsce składania dokumentów.
3. Termin do składania dokumentów, określony w ogłoszeniu o naborze, nie może być krótszy niż 14 dni od dnia udostępnienia tego ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej.
4. Informacje dotyczące kandydatów, w zakresie objętym wymaganiami określonymi w ogłoszeniu o naborze, są jawne.
- Art. 69c. 1. Listę osób zakwalifikowanych do pracy w wyniku naboru udostępnia się w sposób, o którym mowa w art. 69b ust. 1, w terminie 14 dni od dnia zakończenia naboru.
2. Informację o wyniku naboru udostępnia się w Biuletynie Informacji Publicznej przez okres co najmniej 3 miesiące.
- Art. 69d. Prezes Najwyższej Izby Kontroli określi, w drodze zarządzenia, szczegółowe zasady przeprowadzania naboru, w tym sposób sprawdzenia i oceny wiedzy oraz kwalifikacji kandydatów; treść zarządzenia udostępnia się w Biuletynie Informacji Publicznej.
- Art. 69e. 1. Stanowiska, o których mowa w art. 66a pkt 1 i 2, są obsadzone w drodze konkursu. O przeprowadzeniu konkursu decyduje Prezes Najwyższej Izby Kontroli.
2. O stanowiska, o których mowa w art. 66a pkt 1 i 2, mogą ubiegać się mianowani kontrolerzy spełniający wymagania określone w ogłoszeniu o konkursie; przepis art. 69b stosuje się odpowiednio.
3. Po rozstrzygnięciu konkursu Prezes Najwyższej Izby Kontroli mianuje na stanowisko, o którym mowa w art. 66a pkt 1 i 2, na okres 5 lat.
4. Wraz z upływem 5 lat, Prezes Najwyższej Izby Kontroli mianuje osobę zajmującą stanowisko, o którym mowa w:
- 1) art. 66a pkt 1, na stanowisko, o którym mowa w art. 66a pkt 3,
 - 2) art. 66a pkt 2, na stanowisko, o którym mowa w art. 66a pkt 4,
- w kontrolnej jednostce organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli w tej samej miejscowości, w której znajduje się siedziba kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, w której zajmowała dotychczasowe stanowisko.
- Art. 69f. 1. W celu przeprowadzenia konkursu, o którym mowa w art. 69e ust. 1, Prezes Najwyższej Izby Kontroli powołuje komisję konkursową.
2. W toku konkursu sprawdzeniu podlega wiedza niezbędna do wykonywania zadań na stanowisku, na które przeprowadzany jest konkurs, predyspozycje i zdolności ogólne oraz umiejętności kierownicze; art. 69c stosuje się odpowiednio.
- Art. 69g. Prezes Najwyższej Izby Kontroli określi, w drodze zarządzenia, szczegółowe zasady przeprowadzania konkursu, o którym mowa w art. 69e ust. 1, w tym skład, organizację komisji konkursowej oraz sposób sprawdzenia i oceny umiejętności osób ubiegających się o stanowiska, o których mowa w art. 66a pkt 1 i 2; treść zarządzenia udostępnia się w Biuletynie Informacji Publicznej.”;

52) w art. 70:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy mianowaniu kontroler składa przed Prezesem Najwyższej Izby Kontroli ślubowanie następującej treści:

„Ślubuję służyć Rzeczypospolitej Polskiej, przestrzegać porządku prawnego, wykonywać obowiązki pracownika Najwyższej Izby Kontroli sumiennie, bezstronnie, zgodnie z najlepszą wiedzą i wolą.”.

Ślubowanie może być również złożone z dodaniem słów: „Tak mi dopomóż Bóg”.”,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Złożenie ślubowania kontroler potwierdza podpisem.”,

c) w ust. 2 w pkt 1 wyraz „pracownika” zastępuje się wyrazem „kontrolera”;

53) art. 73 i 74 otrzymują brzmienie:

„Art. 73. 1. Informacje, które pracownik Najwyższej Izby Kontroli uzyskał w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych stanowią tajemnicę kontrolerską, z zastrzeżeniem art. 10.

2. Obowiązek zachowania tajemnicy kontrolerskiej ma również członek Kolegium Najwyższej Izby Kontroli, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1, w zakresie informacji, jakie uzyskał w wyniku rozpatrywania zastrzeżeń.

3. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa również po ustaniu zatrudnienia lub upływie albo wygaśnięciu kadencji członka Kolegium Najwyższej Izby Kontroli.

4. Od obowiązku zachowania tajemnicy kontrolerskiej może zwolnić Prezes Najwyższej Izby Kontroli albo sąd właściwy do rozpoznania sprawy.

Art. 74. 1. Kontroler nie może być członkiem partii politycznej ani publicznie manifestować poglądów politycznych.

2. Kontrolerowi ubiegającemu się o mandat posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego, radnego lub o funkcję wójta, burmistrza lub prezydenta miasta udziela się urlopu bezpłatnego na czas kampanii wyborczej.

3. Ze stanowiskiem kontrolera nie można łączyć mandatu posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego lub radnego.

4. Stosunek pracy z kontrolerem wygasa w skutek wyboru na posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego lub radnego.”;

54) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. 1. Mianowany kontroler podlega okresowym ocenom kwalifikacyjnym nie rzadziej niż raz na 3 lata.

2. Oceny kwalifikacyjnej dokonuje na piśmie przełożony mianowanego kontrolera; ocenę kwalifikacyjną przełożony doręcza kontrolerowi za potwierdzeniem odbioru.

3. Ocena kwalifikacyjna wymaga pisemnego uzasadnienia.

4. Przedmiotem oceny kwalifikacyjnej jest sposób wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 71, w okresie, którego dotyczy ocena.
5. Od okresowych ocen kwalifikacyjnych zwolnieni są mianowani kontrolerzy:
 - 1) w okresie wypowiedzenia stosunku pracy,
 - 2) którym brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku i stażu pracy wymaganych do nabycia prawa do stanu spoczynku lub emerytury.
6. W przypadku otrzymania przez mianowanego kontrolera negatywnej oceny kwalifikacyjnej, ponowną ocenę przeprowadza się nie wcześniej niż 6 miesięcy i nie później niż 12 miesięcy od dnia powiadomienia, o którym mowa w ust. 2.”;

55) dodaje się art. 76a i 76b w brzmieniu:

- „Art. 76a. 1. Mianowany kontroler może odwołać się od negatywnej oceny kwalifikacyjnej do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w terminie 14 dni od dnia doręczenia, o którym mowa w art. 76 ust. 2; odwołanie na piśmie wnosi się za pośrednictwem przełożonego, który dokonał oceny.
2. W przypadku uchybienia terminu do wniesienia odwołania pozostawia się je bez rozpoznania, o czym informuje się na piśmie składającego odwołanie. Postanowienie w tej sprawie wydaje Prezes Najwyższej Izby Kontroli.
3. Po rozpoznaniu odwołania Prezes Najwyższej Izby Kontroli wydaje decyzję, w której zatwierdza ocenę kwalifikacyjną albo dokonuje zmiany tej oceny.
4. Prezes Najwyższej Izby Kontroli określi, w drodze zarządzenia, okres, za który dokonuje się oceny oraz tryb dokonywania okresowych ocen kwalifikacyjnych i rozpatrywania odwołań od ocen kwalifikacyjnych.

Art. 76b. Od decyzji, o której mowa w art. 76a ust. 3, zatwierdzającej ocenę negatywną, mianowanemu kontrolerowi służy skarga do sądu administracyjnego.”;

56) art. 77 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 77. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli, w przypadkach uzasadnionych potrzebami służbowymi, może przenieść kontrolera do innej kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli.
2. Przeniesienie kontrolera do kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli w miejscowości innej niż siedziba kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, w której wykonuje pracę, sprawującego samodzielnie opiekę nad dzieckiem w wieku do piętnastu lat lub będącego kobietą w ciąży, możliwe jest tylko za zgodą tego kontrolera.
3. Przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, może być dokonane do pracy zgodnej z kwalifikacjami kontrolera i z wynagrodzeniem nie niż-

szym, niż dotychczas pobierane. Przeniesienie na okres dłuższy niż 6 miesięcy i częściej niż raz na 2 lata wymaga zgody tego kontrolera.

4. W przypadku przeniesienia kontrolera do kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli w miejscowości innej niż siedziba kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, w której wykonuje pracę, przysługują mu uprawnienia na zasadach określonych w przepisach dotyczących urzędników służby cywilnej.”;

57) w art. 77a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek dyrektora generalnego urzędu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218, z późn. zm.²⁾), Prezes Najwyższej Izby Kontroli może przenieść kontrolera do pracy na stanowisku urzędniczym w tym urzędzie.”;

58) w art. 78 w ust. 2 wyraz „Pracownikowi” zastępuje się wyrazem „Kontrolerowi”;

59) art. 79 i 80 otrzymują brzmienie:

- „Art. 79. Kontrolerowi zatrudnionemu w Najwyższej Izbie Kontroli na stanowisku określonym w art. 66a przez okres nie krótszy niż 10 lat przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 dni roboczych, a po 20 latach pracy – w wymiarze 12 dni roboczych.

Art. 80. 1. Kontrolerowi zatrudnionemu w Najwyższej Izbie Kontroli na stanowisku określonym w art. 66a przez okres nie krótszy niż 5 lat może być przyznany, co najwyżej dwukrotnie w okresie zatrudnienia w Najwyższej Izbie Kontroli, płatny urlop dla poratowania zdrowia w wymiarze nieprzekraczającym łącznie 12 miesięcy, z wynagrodzeniem obliczonym tak jak za urlop wypoczynkowy.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, udziela Prezes Najwyższej Izby Kontroli na wniosek kontrolera, umotywowany opinią powołanej przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli komisji lekarskiej o stanie zdrowia.

3. Nie można dopuścić do pracy kontrolera, który korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia, bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku.

4. Kontrolerowi, który spełnia warunki do uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego, przysługuje urlop dla poratowania zdrowia, na zasadach określonych w ust. 1-3.”;

60) w art. 81 w ust. 2 i w art. 82 w ust. 2 wyrazy „w przepisach o pracownikach urzędów państwowych” zastępuje się wyrazami „w przepisach o służbie cywilnej”;

61) art. 83-86 otrzymują brzmienie:

- „Art. 83. 1. Pracownikowi Najwyższej Izby Kontroli, z którym rozwiązano stosunek pracy z powodu nabycia prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy albo na skutek orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przysługuje jednorazowa od-

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2006 r. Nr 218, poz. 1592 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 123, poz. 847 i Nr 176, poz. 1242.

prawa w wysokości trzykrotnego, a w przypadku stażu pracy powyżej 20 lat - sześciokrotnego wynagrodzenia, otrzymanego za ostatni miesiąc zatrudnienia.

2. Odprawa, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje pracownikowi, który w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę otrzymał odprawę na podstawie innych przepisów.
3. Do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

Art. 84. Pracownikowi Najwyższej Izby Kontroli przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 85. 1. Czas pracy w Najwyższej Izbie Kontroli nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.

2. W przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy i jej organizacją mogą być stosowane rozkłady czasu pracy, w których jest dopuszczalne przedłużenie czasu pracy do 12 godzin na dobę. Czas pracy w tych rozkładach nie może jednak przekraczać przeciętnie 40 godzin na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz – bez ich zgody – do osób opiekujących się dziećmi do lat 8 oraz w innych przypadkach określonych w odrębnych przepisach.
4. Rozkład czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia ustala Prezes Najwyższej Izby Kontroli. Dni tygodnia niebędących dniami pracy w Najwyższej Izbie Kontroli nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.
5. Kontroler może być w uzasadnionych przypadkach, w szczególności ze względu na dobro kontroli, zatrudniony poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.
6. Kontrolerowi, który na polecenie przełożonego wykonuje pracę poza normalnymi godzinami pracy w porze nocnej lub w dni wolne od pracy przysługuje czas wolny.

Art. 86. 1. Pracownicy Najwyższej Izby Kontroli, z wyjątkiem Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, wiceprezesów, dyrektora generalnego oraz dyrektorów i wicedyrektorów kontrolnych jednostek organizacyjnych Najwyższej Izby Kontroli, mają prawo zrzeszania się w związkach zawodowych.

2. Kontrolerzy, o których mowa w art. 66a pkt 3-9, mogą należeć do związku zawodowego zrzeszającego wyłącznie pracowników Najwyższej Izby Kontroli. W Najwyższej Izbie Kontroli może działać tylko jeden związek zawodowy zrzeszający pracowników, o których mowa w zdaniu pierwszym.”;

62) uchyla się art. 89 i 90;

63) art. 91 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 91. 1. Mianowany kontroler zostaje z mocy prawa zawieszony w pełnieniu obowiązków służbowych w razie tymczasowego aresztowania do czasu wygaśnięcia stosunku pracy.
2. Wynagrodzenie mianowanego kontrolera w okresie tymczasowego aresztowania ulega ograniczeniu do połowy. Jeżeli zapadł wyrok uniewinniający lub postępowanie karne zostało umorzone, mianowanemu kontrolerowi wypłaca się pozostałą część wynagrodzenia, z zastrzeżeniem ust. 3.
3. Nie wypłaca się pozostałej części wynagrodzenia, jeżeli postępowanie karne zostało umorzone warunkowo lub na podstawie amnestii, a mianowany kontroler w przepisany trybie nie domagał się rehabilitacji.”;

64) dodaje się art. 91a w brzmieniu:

„Art. 91a. 1. Stosunek pracy z mianowanym kontrolerem wygasa wskutek:

- 1) śmierci,
 - 2) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego,
 - 3) upływu 3 miesięcy nieobecności w pracy z powodu tymczasowego aresztowania albo odbywania kary pozbawienia wolności,
 - 4) uprawomocnienia się wyroku skazującego za przestępstwo umyślne,
 - 5) uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego o ukaraniu karą dyscyplinarną wydalenia z pracy w Najwyższej Izbie Kontroli,
 - 6) wyboru na posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego lub radnego.
2. W przypadku wygaśnięcia stosunku pracy z powodu tymczasowego aresztowania stosuje się odpowiednio art. 66 § 2 i 3 Kodeksu pracy.
3. Wygaśnięcie stosunku pracy z przyczyn określonych w ust. 1 pkt 2-5, stwierdza Prezes Najwyższej Izby Kontroli.”;

65) w art. 92 uchyla się ust. 1;

66) w art. 92 ust. 2-3, art. 93 ust. 1 i 3 oraz w art. 95 użyte w różnym przypadku wyrazy „pracownik mianowany” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „mianowany kontroler”;

67) w art. 93:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dwukrotnej, następującej po sobie, negatywnej oceny kwalifikacyjnej,”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stosunek pracy z mianowanym kontrolerem można rozwiązać za wypowiedzeniem w razie:

- 1) osiągnięcia wieku 65 lat i stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

- 2) likwidacji kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli lub reorganizacji tej jednostki, jeżeli przeniesienie kontrolera za jego zgodą do innej kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli nie jest możliwe; rozwiązanie stosunku pracy z tej przyczyny wywołuje skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej z powodu likwidacji urzędu.”;

68) art. 94 otrzymuje brzmienie:

„Art. 94. Rozwiązanie stosunku pracy z mianowanym kontrolerem może nastąpić:

- 1) w drodze porozumienia stron,
- 2) za trzymiesięcznym wypowiedzeniem dokonany przez kontrolera.”;

69) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Art. 96. Od decyzji Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w sprawach o przeniesienie mianowanego kontrolera do kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli w miejscowości innej niż siedziba kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, w której mianowany kontroler wykonuje pracę, oraz w sprawach, o których mowa w art. 92 i 93, mianowanemu kontrolerowi przysługuje skarga do sądu administracyjnego.”;

70) dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Odpowiedzialność dyscyplinarna mianowanych kontrolerów

Art. 97a. 1. Mianowany kontroler ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia polegające na naruszeniu obowiązków pracownika Najwyższej Izby Kontroli lub uchybieniu godności stanowiska.

2. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) nagana z pozbawieniem możliwości podwyższania wynagrodzenia i awansowania na wyższe stanowisko służbowe przez okres do 2 lat,
- 4) przeniesienie na niższe stanowisko służbowe z jednoczesnym obniżeniem wynagrodzenia zasadniczego nie więcej niż o 20% przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy,
- 5) wydalenie z pracy w Najwyższej Izbie Kontroli.

3. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 3 miesięcy od dnia uzyskania przez dyrektora właściwej kontrolnej jednostki organizacyjnej lub Prezesa Najwyższej Izby Kontroli wiadomości o popełnionym przewinieniu; nie można wszcząć postępowania ani wydać orzeczenia o ukaraniu po upływie 3 lat od popełnienia przewinienia. Jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej niż przewidziano to w przepisach Kodeksu karnego.

4. W sprawach dyscyplinarnych orzekają, na zasadzie niezawisłości, Komisja Dyscyplinarna i Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna, powoływane przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli na okres 3 lat, spośród mianowanych kontrolerów dających rękojmię należytego wykonywania obowiązków członka komisji.
 5. Komisje, o których mowa w ust. 4, rozstrzygają samodzielnie zagadnienia faktyczne oraz prawne. Komisje są związane prawomocnym orzeczeniem sądu stwierdzającym winę obwinionego.
 6. Obwiniony może ustanowić obrońcę. Z zastrzeżeniem przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej obrońcą może być mianowany kontroler albo adwokat.
 7. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego Prezes Najwyższej Izby Kontroli może zawiesić mianowanego kontrolera w czynnościach służbowych na okres do zakończenia postępowania, nie dłużej jednak niż na 6 miesięcy. W szczególnie uzasadnionych wypadkach okres zawieszenia może być wydłużony do 12 miesięcy. W okresie zawieszenia mianowany kontroler zachowuje prawo do wynagrodzenia i innych świadczeń przysługujących na podstawie stosunku pracy.
 8. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Najwyższa Izba Kontroli.
- Art. 97b. 1. Za mniejszej wagi naruszenie obowiązków pracownika Najwyższej Izby Kontroli lub uchybienie godności stanowiska dyrektora właściwej kontrolnej jednostki organizacyjnej, a w odniesieniu do dyrektora kontrolnej jednostki organizacyjnej - Prezes Najwyższej Izby Kontroli, może ukarać mianowanego kontrolera upomnieniem na piśmie.
2. Mianowany kontroler może wnieść sprzeciw do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w ciągu 7 dni od doręczenia mu upomnienia na piśmie.
 3. W razie wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 2, Prezes Najwyższej Izby Kontroli wydaje polecenie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.
 4. W przypadku niewniesienia sprzeciwu, odpis pisma o ukaraniu składa się do akt osobowych mianowanego kontrolera.
 5. Upomnienie, o którym mowa w ust. 1, ulega zatarciu po upływie roku od dnia doręczenia mianowanemu kontrolerowi pisma o ukaraniu. Na wniosek mianowanego kontrolera Prezes Najwyższej Izby Kontroli może wyrazić zgodę na skrócenie tego terminu.
- Art. 97c. 1. W razie uzyskania wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, Prezes Najwyższej Izby Kontroli wyznacza rzeczownika dyscyplinarnego spośród mianowanych kontrolerów mających wykształcenie prawnicze i poleca mu wszczęcie i przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego.
2. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może w każdym czasie wydać rzeczownikowi dyscyplinarnemu polecenie umorzenia postępowania

dyscyplinarnego, a w postępowaniu przed komisjami, o których mowa w art. 97a ust. 4 - polecenie cofnięcia wniosku o ukaranie.

3. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może w toku postępowania dyscyplinarnego wyznaczyć nowego rzecznika dyscyplinarnego w miejsce dotychczasowego.

Art. 97d. 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie dyscyplinarne wydając postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego.

2. Odpis postanowienia doręcza się obwinionemu, dyrektorowi kontrolnej jednostki organizacyjnej, w której obwiniony jest zatrudniony oraz dyrektorowi jednostki organizacyjnej właściwej w sprawach osobowych, a w przypadku gdy obwinionym jest dyrektor kontrolnej jednostki organizacyjnej, również Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli.

3. W toku postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny podejmuje czynności niezbędne do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, zbierając i utrwalając dowody, w szczególności: zeznania świadków, opinie biegłych, wyjaśnienia obwinionego, dokumenty i oświadczenia.

4. Jeżeli dowody zebrane przez rzecznika dyscyplinarnego dostatecznie uzasadniają, że obwiniony popełnił czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne rzecznik dyscyplinarny sporządza postanowienie o przedstawieniu zarzutów, ogłasza je obwinionemu, przyjmuje od niego wyjaśnienia, a przed zakończeniem prowadzonego przez siebie postępowania dyscyplinarnego, zapoznaje obwinionego z zebranymi w sprawie dowodami i sporządza z tej czynności protokół. Protokół podpisuje rzecznik dyscyplinarny i obwiniony.

5. Po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 4, rzecznik dyscyplinarny przedkłada Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli materiały postępowania dyscyplinarnego wraz z wnioskiem o ukaranie lub postanowieniem o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego.

Art. 97e. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli zatwierdza wniosek o ukaranie lub postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego; przepis art. 97d ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Rzecznik dyscyplinarny kieruje do Komisji Dyscyplinarnej wniosek o ukaranie wraz z materiałami postępowania, doręcza obwinionemu odpis wniosku o ukaranie oraz informuje go o prawie do ustanowienia obrońcy, chyba że obrońca został ustanowiony wcześniej.

3. Po otrzymaniu odpisu wniosku o ukaranie obwiniony i jego obrońca mogą w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania składać do Komisji Dyscyplinarnej wnioski dowodowe.

Art. 97f. 1. Jeżeli przeciwko obwinionemu wszczęto postępowanie karne o ten sam czyn, który jest przedmiotem postępowania dyscyplinarnego, albo gdy zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, rzecznik dyscyplinarny, a w postępowaniu przed Komisją Dyscyplinarną lub Odwoławczą Komisją Dyscyplinarną – przewodniczący zespołu orzekającego, może zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia po-

stępowania karnego lub ustania długotrwałej przeszkody; postanowienie rzecznika dyscyplinarnego doręcza się obwinionemu i obrońcy, a postanowienie przewodniczącego zespołu orzekającego także rzecznikowi dyscyplinarnemu.

2. W czasie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego nie biegnie przedawnienie karalności, o którym mowa w art. 97a ust. 3 ustawy.
3. Zawieszono postępowanie dyscyplinarne może być w każdej chwili podjęte.

Art. 97g. 1. Komisja Dyscyplinarna rozpoznaje sprawy w trzyosobowych zespołach orzekających.

2. Rozprawa jest jawna dla osób wchodzących w skład Kolegium Najwyższej Izby Kontroli oraz dla mianowanych kontrolerów.
3. W uzasadnionych przypadkach można wyłączyć jawność całości albo części rozprawy.

Art. 97h. 1. Obecność rzecznika dyscyplinarnego na rozprawie jest obowiązkowa.

2. Nieusprawiedliwiona nieobecność obwinionego na rozprawie nie wstrzymuje rozpoznania sprawy; niestawiennictwo obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.
3. Nie wstrzymuje rozpoznania sprawy nieobecność obwinionego na rozprawie, jeżeli obwiniony nie stawiał się na rozprawie co najmniej trzykrotnie, a z jego zachowania wynika, że celowo uchyla się od udziału w rozprawie, dążąc w szczególności do przedawnienia orzekania w danej sprawie. W takiej sytuacji przewodniczący składu orzekającego wyznacza obwinionemu obrońcę spośród mianowanych kontrolerów.
4. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół. Protokolantem może być wyłącznie mianowany kontroler.

Art. 97i. 1. Komisja Dyscyplinarna, po przeprowadzeniu rozprawy i odbyciu narady, wydaje orzeczenie o:

- 1) ukaraniu,
- 2) uniewinnieniu,
- 3) umorzeniu postępowania.

2. Orzeczenie o umorzeniu postępowania Komisja Dyscyplinarna może wydać także na posiedzeniu niejawnym.
3. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku przewinień, wymierza się jedną karę za wszystkie przewinienia łącznie.

Art. 97j. 1. Orzeczenie powinno być ogłoszone bezpośrednio po zakończeniu rozprawy i po odbyciu narady. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie zespołu orzekającego.

2. W wyjątkowych wypadkach można odroczyć wydanie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 3 dni. O terminie ogłoszenia orzeczenia przewodniczący zespołu orzekającego informuje obwinionego, obrońcę i

rzecznika dyscyplinarnego, bezpośrednio po ogłoszeniu postanowienia o odroczeniu wydania orzeczenia.

3. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący zespołu orzekającego podaje ustnie zasadnicze motywy rozstrzygnięcia.

Art. 97k. 1. Orzeczenie wymaga pisemnego uzasadnienia. Uzasadnienie sporządza i podpisuje przewodniczący zespołu orzekającego.

2. Orzeczenie na piśmie wraz z uzasadnieniem doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu oraz obrońcy w ciągu 14 dni od dnia jego ogłoszenia lub wydania na posiedzeniu niejawnym.

Art. 97l. 1. Od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu oraz jego obrońcy służy odwołanie do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej.-

2. Odwołanie składa się za pośrednictwem przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

3. Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia odwołania jeżeli zostało wniesione po upływie terminu lub przez osobę nieuprawnioną.

4. Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej może przywrócić termin do wniesienia odwołania, gdy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od wnoszącego odwołanie; wniosek o przywrócenie terminu należy złożyć w ciągu 7 dni do dnia ustania przeszkody z jednoczesnym wniesieniem odwołania.

5. Na postanowienie o przywróceniu terminu, odmowie przyjęcia odwołania oraz odmowie przywrócenia terminu do złożenia odwołania, rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu i jego obrońcy służy zażalenie do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Art. 97m. 1. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna umarza postępowanie odwoławcze w razie:

- 1) wniesienia odwołania przez osobę nieuprawnioną,
 - 2) bezzasadnego przywrócenia terminu do wniesienia odwołania,
 - 3) skutecznego cofnięcia odwołania.
2. Postanowienie o umorzeniu postępowania odwoławczego może zostać wydane także na posiedzeniu niejawnym.
 3. Postanowienie o umorzeniu postępowania odwoławczego powoduje uprawomocnienie się orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 97n. 1. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna, po przeprowadzeniu rozprawy, utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie, uchyla orzeczenie w całości lub w części i wydaje nowe orzeczenie albo przekazuje sprawę Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpatrzenia w innym składzie.

2. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna może orzec karę surowszą od orzeczonej przez Komisję Dyscyplinarną tylko wówczas, gdy orzeczenie zostało zaskarżone na niekorzyść obwinionego.

3. W postępowaniu przed Odwoławczą Komisją Dyscyplinarną stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed Komisją Dyscyplinarną.
4. Prawomocne orzeczenie przekazuje się Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli.
5. Od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej obwinionemu przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Art. 97o. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia dołącza się do akt osobowych ukaranego.

2. Kary dyscyplinarne określone w art. 97a ust. 2 pkt 1-4 ulegają zatarciu po upływie 3 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu. Na wniosek ukaranego Prezes Najwyższej Izby Kontroli może zarządzić skrócenie tego okresu do 2 lat.
3. Jeżeli w okresie przed zatarciem kary dyscyplinarnej mianowany kontroler, o którym mowa w art. 97a ust. 1, zostanie ponownie ukarany dyscyplinarnie, termin 3 lat, o którym mowa w ust. 2, liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ponownym ukaraniu.
4. W przypadku orzeczenia kary dyscyplinarnej określonej w art. 97a ust. 2 pkt 5 ukarany, po upływie 5 lat od uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu, może wystąpić do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli o zatarcie kary.
5. W wypadku zatarcia kary dyscyplinarnej, odpis orzeczenia dołączony do akt osobowych mianowanego kontrolera podlega zniszczeniu.

Art. 97p. W toku postępowania dyscyplinarnego, w zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Art. 97r. Prezes Najwyższej Izby Kontroli określi w drodze zarządzenia organizację, skład oraz tryb powoływania komisji, o których mowa w art. 97a ust. 4.”;

71) art. 98 otrzymuje brzmienie:

„Art. 98. Kto osobie uprawnionej do kontroli, o której mowa w niniejszej ustawie, lub osobie przybranej jej do pomocy udaremnia lub utrudnia wykonanie czynności służbowej, w szczególności przez nieprzedstawianie potrzebnych do kontroli dokumentów lub materiałów,
podlega karze grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3.”.

Art. 2.

Do postępowań kontrolnych niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy sporządzeniem wystąpienia pokontrolnego, stosuje się dotychczasowe przepisy.

Art. 3.

1. Do czasu powołania komisji dyscyplinarnych na podstawie art. 97r ustawy zmienianej w art. 1, do organizacji, składu oraz trybu powoływania komisji dyscyplinarnych stosuje się dotychczasowe przepisy.
2. Do postępowań dyscyplinarnych niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się dotychczasowe przepisy.

Art. 4.

Do kontrolera sprawującego w dniu wejścia w życie ustawy mandat posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego lub radnego przepisu art. 74 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się do końca kadencji, na którą został wybrany.

Art. 5.

1. Dyrektor i wicedyrektor kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, zajmujący stanowisko w dniu wejścia w życie ustawy, spełniający wymagania określone w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, pozostaje na dotychczasowym stanowisku przez okres 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy; przepis art. 69e ust. 4 stosuje się.
2. Stosunek pracy z pracownikiem, o którym mowa w ust. 1, niespełniającym wymagań określonych w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, pozostaje w mocy do czasu rozstrzygnięcia konkursu, o którym mowa w art. 68a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1.
3. Pracownik, o którym mowa w ust. 1, niespełniający wymagań określonych w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, może złożyć wniosek o skierowanie na aplikację kontrolerską. Prezes Najwyższej Izby Kontroli przenosi go na stanowisko doradcy prawnego, ekonomicznego albo technicznego na okres niezbędny do ukończenia aplikacji kontrolerskiej; art. 9 ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 6.

Doradcy Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, o których mowa w art. 66 ust. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, stają się radcami Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w rozumieniu przepisu art. 66a pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia.

Art. 7.

1. Stosunek pracy nawiązany na podstawie mianowania z pracownikiem zatrudnionym w kontrolnej jednostce organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli, który nie spełnia wymogu określonego w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1 i nie złożył wniosku o skierowanie na aplikację kontrolerską, pozostaje w mocy przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy przekształca się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony; Prezes Najwyższej Izby Kontroli wskazuje biuro, w którym pracownik ma wykonywać pracę.

Art. 8.

1. Stosunek pracy nawiązany na podstawie mianowania z pracownikiem jednostki organizacyjnej wykonującej zadania w zakresie organizacji i obsługi funkcjonowania Najwyższej Izby Kontroli pozostaje w mocy przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 1 i 4.
2. Prezes Najwyższej Izby Kontroli na wniosek pracownika, o którym mowa w ust. 1, spełniającego wymóg określony w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, mianuje go na stanowisko wymienione w art. 66a pkt 3-9 ustawy zmienianej w art. 1, z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia.
3. Prezes Najwyższej Izby Kontroli mianuje pracownika, o którym mowa w ust. 1, niespełniającego wymogu określonego w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, na stanowisko wymienione w art. 66a pkt 3-9 ustawy zmienianej w art. 1, odpowiadające jego wiedzy i kwalifikacjom, na czas potrzebny do ukończenia aplikacji kontrolerskiej, jeżeli złożył wniosek o skierowanie na aplikację kontrolerską; art. 9 ust. 2 stosuje się odpowiednio.
4. Stosunek pracy nawiązany na podstawie mianowania z pracownikiem, o którym mowa w ust. 1, przekształca się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, jeżeli pracownik nie złożył wniosku, o którym mowa w ust. 2 albo wniosku o skierowanie na aplikację kontrolerską.

Art. 9.

1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, na wniosek mianowanego pracownika niespełniającego wymogu określonego w art. 68 ust. 5 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, skieruje go do odbycia aplikacji kontrolerskiej.
2. Stosunek pracy z pracownikiem kontrolnej jednostki organizacyjnej Najwyższej Izby Kontroli pozostaje w mocy o ile ukończy aplikację kontrolerską w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.
3. Pracownika, o którym mowa w art. 8 ust. 1, który ukończył aplikację kontrolerską w terminie wskazanym w ust. 2, Prezes Najwyższej Izby Kontroli mianuje na stanowisko wymienione w art. 66a pkt 3-9 ustawy zmienianej w art. 1, z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia.
4. W przypadku nieukończenia aplikacji kontrolerskiej w terminie, o którym mowa w ust. 2, stosunek pracy ulega rozwiązaniu za wypowiedzeniem.

Art. 10.

Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 25 ust. 2, art. 65, art. 68 ust. 7, art. 76 ust. 4, art. 89 ust. 8 i art. 97 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 2, art. 65, art. 68 ust. 7, art. 76a ust. 4, art. 97 i art. 97r ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 19-44, które wchodzi w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Przedłożony projekt nowelizacji ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli został przygotowany w związku z koniecznością dostosowania niektórych jej rozwiązań do przepisów Konstytucji RP oraz w związku z potrzebą uproszczenia, skrócenia czasu trwania i uczynienia postępowania kontrolnego bardziej przejrzystym oraz przyjaznym dla podmiotów kontrolowanych.

Ustawa z dnia z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1701) – zwana dalej „ustawą o NIK”, spełniła swoją rolę aktu regulującego organizację oraz tryb działania naczelnego organu kontroli państwowej w Polsce. Trzeba jednak pamiętać, że została uchwalona przed wejściem w życie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., która w sposób znaczący zmieniła system prawa w naszym kraju.

Potrzebę zmian wymusza również postęp technologiczny związany z wprowadzaniem nowych technik i instrumentów kontroli. Weryfikacja zasad i trybu prowadzenia kontroli została także dokonana w oparciu o doświadczenia nabyte w czasie stosowania przepisów dotychczas obowiązujących. Ponadto, wzięto pod uwagę zalecenia ekspertów SIGMA¹, ujęte w raporcie „Przegląd Partnerski Najwyższej Izby Kontroli w Polsce” z roku 2000 oraz zalecenia kontrolerów z Urzędu Kontroli Państwowej Danii zawarte w opracowaniu „Raport z Przeglądu Partnerskiego Najwyższej Izby Kontroli” z roku 2006.

Zalecenia, o których wyżej mowa, wiążą się z wprowadzaniem najnowszych międzynarodowych standardów kontroli. Wiele z nich dotyczy właśnie uproszczenia procedury kontrolnej, lecz nie można ich wdrożyć bez dokonania zmian ustawowych.

Kolejnym powodem, który ma wpływ na zakres projektowanej nowelizacji ustawy o NIK, jest konieczność wprowadzenia rozwiązań wynikających ze zmian w innych ustawach, a także potrzeba zmian, które wynikają z dobrej praktyki wypracowanej podczas ponad 13-letniego okresu obowiązywania ustawy.

1. Zmiany w rozdziale 1 i 2, mają na celu dostosowanie podmiotowego i przedmiotowego zakresu kontroli do zmienionego systemu organów władzy publicznej, zwiększenie elastyczności i efektywności w zakresie organizacji i funkcjonowania Izby oraz wprowadzenia podstawy prawnej dla podejmowania kontroli wspólnych z naczelnymi organami kontroli innych państw.

Do zakresu przedmiotowego kontroli NIK włączono audyt wewnętrzny (art. 3 i art. 4 ust. 1), zaś zakres podmiotowy poszerzono o organy, które utworzono po wejściu w życie ustawy o NIK, tj. Krajową Radę Sądownictwa i Rzecznika Praw Dziecka (art. 4 ust. 1 i 2). W związku ze wstąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do struktur Unii Europejskiej, w art. 12a określono możliwość i tryb przeprowadzania przez Izbę wspólnych kontroli z naczelnymi organami kontroli innych państw oraz organami kontroli Wspólnot Europejskich.

Uzupełnienie katalogu dokumentów, które Izba ma obowiązek przedkładać Sejmowi (art. 7 ust. 5a) stanowi usankcjonowanie istniejącej praktyki w zakresie przedkładania władzy ustawodawczej analizy wykorzystania wniosków *de lege ferenda*. Jednocześnie, w art. 11a, sformułowano podstawę prawną dla Prezesa NIK do występowania do Prezesa Rady Ministrów o zajęcie stanowiska w sprawie wniosków dotyczących stanowienia lub stosowania prawa, które NIK sformułowała w dokumentach pokontrolnych.

¹ SIGMA – Suport for Improvement in Governance and Management in Central and Eastern European Countries. Program jest wspólną inicjatywą Organizacji Współpracy Gospodarczej (OECD) i Wspólnot Europejskich, zawiązaną w marcu 1992 r. dla wsparcia działań krajów Europy Środkowej i Wschodniej w działaniach na rzecz reform administracji publicznej.

Na konieczność wzmocnienia skuteczności wniosków NIK wskazywali poszczególni posłowie i komisje sejmowe. Nowa regulacja jest wyrazem troski o jakość polskiego prawa i ma na celu zwiększenie efektywności wykorzystania tych wniosków, do czego z pewnością przyczyni się wymiana informacji, o której mowa w powołanym przepisie.

Zgodnie z konstytucyjną zasadą jawności życia publicznego rozszerzy się zakres informowania o sprawach publicznych. W art. 10 zrezygnowano z dotychczasowego ograniczenia w upublicznianiu wyników kontroli. Ograniczenie polegające na upublicznianiu wyników kontroli dopiero po przekazaniu ich Sejmowi, w świetle konstytucyjnego prawa do informacji, opisanego w art. 61, straciło rację bytu. Utrzymywanie takiego ograniczenia tym bardziej nie jest celowe w sytuacji, gdy jednostki kontrolowane mają obowiązek publikowania wyników kontroli na swoich stronach internetowych Biuletynu Informacji Publicznej.

Wprowadzenie, w zmienionym art. 25, trzech różnych jednostek organizacyjnych w strukturze organizacyjnej NIK, departamentów, delegatur i biur, pozwoli na efektywną i racjonalną politykę kadrową i właściwe określenie zadań dla jednostek wykonujących czynności z zakresu obsługi. Nie ma potrzeby zatrudniania w biurach, wykonujących właśnie takie czynności, pracowników merytorycznych, kontrolerów wykonujących lub nadzorujących czynności kontrolne. W chwili obecnej, jednostkami organizacyjnymi NIK są departamenty i delegatury. Należy przyjąć, iż są to jednostki równorzędne, gdyż ustawa nie różnicuje ani charakteru, ani zakresu ich zadań, pozostawiając tę kwestię do uregulowania w statucie. Taka regulacja niepotrzebnie zaciemnia strukturę organizacyjną NIK.

2. Przygotowując zakres nowelizacji ustawy o NIK zwrócono szczególną uwagę na konieczność przejścia do materii ustawowej regulacji dotyczących postępowania kontrolnego, które aktualnie są zawarte w zarządzeniu Prezesa NIK z dnia 1 marca 1995 r. w sprawie postępowania kontrolnego (M.P. Nr 17, poz. 211) oraz w zarządzeniu Prezesa NIK z dnia 15 maja 1995 r. w sprawie należności świadków, biegłych i specjalistów w postępowaniu kontrolnym (M.P. Nr 35, poz. 417). Jak już wspomniano we wstępie, zmiany w systemie źródeł prawa, które wprowadziła obowiązująca Konstytucja RP, spowodowały, że wyżej wymienione zarządzenia nie mogą stanowić podstawy do podejmowania rozstrzygnięć rzutuujących na sferę praw i obowiązków obywateli, osób prawnych i innych podmiotów.

Poza tym, pojawiające się w praktyce wątpliwości interpretacyjne dotyczące reprezentowania podmiotu kontrolowanego, zakresu uprawnień kontrolerów przy wykonywaniu czynności kontrolnych i sposobu dokumentowania ustaleń kontroli spowodowały konieczność wprowadzenia zmian, których celem jest usystematyzowanie procesu kontrolnego. Wprowadzono również zmiany wynikające z zaleceń wspomnianych wyżej przeglądów partnerskich zmierzające do uproszczenia procesu kontrolnego i uczynienie go bardziej przejrzystym oraz przyjaznym dla kontrolowanego.

Najważniejszymi, w tej części, są zmiany dokonane w rozdziale 3 zatytułowanym „Postępowanie kontrolne”, w tym między innymi:

2.1. W art. 26 w ust. 3 dodano dla doprecyzowania, że tryb kontroli wykonania budżetu Najwyższej Izby Kontroli określa regulamin Sejmu.

2.2. W art. 28 ust. 2 uregulowano tryb przygotowania do kontroli oraz rodzaj dokumentów, które są wytwarzane na etapie poprzedzającym kontrolę i szczegółowo określają zakres oraz metodykę jej prowadzenia. Prawidłowe zebranie i opracowanie informacji dotyczących przedmiotu kontroli decyduje o sprawnym przeprowadzeniu postępowania i w sposób znaczący ogranicza jego koszty. Jednak możliwość uzyskania tych informacji rodzi, po stronie podmiotów zobowiązanych do ich udostępnienia, określone obowiązki, a źródłem obowiązków może być jedynie przepis ustawy;

2.3. W dodanym art. 2a zdefiniowano m.in. pojęcie „kierownik jednostki kontrolowanej”. Wskazanie osób, którym służą uprawnienia kierownika jednostki kontrolowanej, doprecyzowuje kto jest stroną postępowania kontrolnego i kto może w tym postępowaniu reprezentować kontrolowanego. Zrezygnowano z wprowadzenia instytucji pełnomocnika jednostki kontrolowanej, ponieważ wyniki kontroli powinny być adresowane tylko do osoby, która władna jest je wykorzystać w bieżącej działalności. Podkreślić przy tym trzeba, że oceny, uwagi i wnioski przedstawiane kontrolowanemu nie są dla niego wiążące;

2.4. W dodanym art. 28a doprecyzowano pojęcia kontroli ujętych w planie rocznym i kontroli doraźnych oraz tryb ich prowadzenia. W ust 3 tego artykułu doprecyzowano, że program i tematyka kontroli są dokumentami chronionymi tajemnicą kontrolerską, co budziło w przeszłości wątpliwości.

2.5. W art. 29 ust. 1 pkt 2 lit e i art. 40 ust. 1 wprowadzono prawo odbierania wyjaśnień, także od byłych pracowników jednostki kontrolowanej. Nie ulega wątpliwości, że byli pracownicy, a szczególnie poprzedni kierownicy jednostek kontrolowanych, są często z różnych względów zainteresowani wynikami kontroli. Należało zatem w większym zakresie umożliwić im udział w czynnościach dowodowych. Wymaga tego zasada kontrydiktoryjności postępowania.

2.6. Zmiana w art. 29 ust. 2, zgodnie z którą dostęp do wszelkich dokumentów i materiałów zawierających informacje stanowiące tajemnicę ustawowo chronioną, może być wyłączony lub ograniczony jedynie na podstawie innych ustaw, jest próbą zapobieżenia wyłączenia Izby z grona podmiotów, którym przysługuje dostęp do tajemnicy ustawowo chronionej. Do tej pory, gdy były wytyczane granice podmiotowe dla tworzonego zakresu chronionych informacji należało zabiegać o wpisanie NIK na listę podmiotów uprawnionych do sięgania po te informacje. Brak wyraźnego określenia takiego dostępu eliminował NIK z listy podmiotów uprawnionych. Tym sposobem NIK nie ma dostępu np. do tajemnicy przedsiębiorstwa, chyba że przedsiębiorca wyrazi na to zgodę. W rezultacie to przedsiębiorca lub inny podmiot dysponujący tajemnicą ustawową decyduje o zakresie prowadzonej kontroli. Proponowana regulacja oraz zmiana w art. 44, nie wymagają wprowadzenia zmian w już obowiązujących aktach prawnych. Ma to znaczenie właśnie dla tajemnicy przedsiębiorstwa i dla nowotworzonych tajemnic ustawowych.

2.7 W art. 35a określono jednolity sposób dokumentowania czynności dowodowych. Wprowadzono zasadę, że z przebiegu czynności dowodowej sporządzany jest protokół, jeżeli ustawa tak stanowi. W przepisach regulujących sposób przeprowadzania czynności dowodowych doprecyzowano prawa i obowiązki osób biorących w nich udział. Do tej pory, w dużej części sprawy te regulowało wspomniane wyżej zarządzenie Prezesa NIK.

2.8. Potrzeba wprowadzenia nowego rozwiązania dotyczącego dostępu do akt kontroli - art. 35b - jest związana z konstytucyjnym prawem do informacji określonym w art. 61 Konstytucji RP oraz rozwiązaniami przyjętymi w ustawie z dnia 8 października 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112 poz., 1198, ze zm.). Prawo do informacji obejmuje dostęp do dokumentów, a ograniczenie tego prawa może nastąpić jedynie w ustawie i z powodów wskazanych w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP. Ustawa o NIK nie zawiera żadnego katalogu przyczyn wyłączających dostęp do informacji lub rodzajów informacji nie podlegających ujawnieniu. Trzeba podkreślić, że aktualnie, w ustawie o NIK nie ma uregulowań dotyczących akt kontroli i możliwości zapoznawania się z włączonymi do nich dokumentami. Podczas gdy w innych rodzajach postępowań sprawy te są regulowane przepisami ustawowymi, w postępowaniu kontrolnym NIK, regulacja taka znajduje się w zarządzeniu Prezesa NIK w sprawie postępowania kontrolnego. Rozwiązanie to jest niekonstytucyjne i nie może rodzić skutków prawnych, dlatego nie jest ono stosowane w działalności NIK. Z kolei, w ustawie o dostępie do informacji publicznej, w art. 1 ust. 2, zawarto odesłanie do przepisów innych ustaw, które mogą w sposób szczególny regulować

zasady i tryb dostępu do informacji publicznych zawartych w aktach sprawy. Brak takiego szczególnego uregulowania w ustawie o NIK, powoduje wątpliwości interpretacyjne, zwłaszcza że ustawodawca zobowiązał wszystkich kontrolerów do zachowania tajemnicy kontrolerskiej, a na upublicznianie wyników kontroli zezwolił dopiero po ich przedstawieniu Sejmowi (obecny art. 10 ust. 2). Z powyższego widać, że istnieją zasadnicze rozbieżności w systemie prawa, w zakresie udostępniania informacji. Trudno rozstrzygać, który z przepisów tzn. obecny art. 10 ust. 2 ustawy o NIK, czy art. 6 ust 1 pkt 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej, jest przepisem szczególnym i powinien mieć pierwszeństwo w stosowaniu. Można tu nawet mówić o sprzeczności pomiędzy wskazanymi regulacjami, którą wyeliminują zaproponowane zmiany. Należy dodać, że szeroki dostęp do informacji zawartych w programie kontroli lub tematyce kontroli może znacznie utrudnić, a nawet uniemożliwić jej przeprowadzenie. Z tego względu, w projektowanych art. 35a-35c określono tryb sporządzania i ochrony tych dokumentów. Niezależnie od argumentacji przedstawionej wyżej, należy dodać, iż z punktu widzenia praktyki NIK, nieograniczony dostęp do akt kontroli powoduje dodatkowe utrudnienia w prowadzeniu kontroli zwłaszcza tam, gdzie groszem publicznym gospodarują podmioty prywatne. Nie wydaje się rozwiązaniem racjonalnym, udostępnianie dokumentów kontrolującego przed podjęciem ostatecznego rozstrzygnięcia w danej sprawie, ponieważ ocena działań podmiotu kontrolowanego może się zmienić na skutek wniesienia środków odwoławczych.

2.9. W art. 35b wprowadzono uprawnienie do sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej lub rachunkowej,

2.10. W art. 48 zaproponowano nowe określenie wysokości kary pieniężnej nakładanej na osobę wezwaną w charakterze świadka, która uporczywie nie stawia się na wezwania. Wysokość kary powiązano z wysokością minimalnego wynagrodzenia, co pozwoli z jednej strony na bardziej elastyczne stosowanie tego przepisu, z drugiej zaś wyeliminuje potrzebę jego nowelizacji w przypadku wzrostu inflacji;

3. Na odrębne omówienie zasługują zmiany dotyczące uproszczenia postępowania kontrolnego w zakresie zmniejszenia ilości wytwarzanych dokumentów kontrolnych oraz zasad i trybu postępowania odwoławczego.

W przedłożonym projekcie zdecydowano się na zmianę sposobu dokumentowania ustaleń kontrolnych oraz wiążącą się z tym zmianę postępowania odwoławczego. W aktualnym stanie prawnym oraz stosowanej praktyce, protokół kontroli zawiera jedynie opis ustaleń kontrolnych. Oceny, uwagi i wnioski dotyczące kontrolowanej działalności zawarte są w wystąpieniu pokontrolnym sporządzanym na podstawie protokołu kontroli. Do treści obu wymienionych dokumentów ustawodawca przewidział prawo wniesienia zastrzeżeń określając jedynie generalne zasady ich rozpatrywania. Szczegółowe zasady i tryb rozpatrywania zastrzeżeń pozostawił do uregulowania w akcie wykonawczym wydanym przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli. Taka sytuacja w obowiązującym porządku konstytucyjnym budzi szereg wątpliwości, co do zgodności z ustawą zasadniczą.

W projektowanej nowelizacji wprowadzono zasadę sporządzania tylko jednego dokumentu – wystąpienia pokontrolnego, które połączy w sobie cechy dotychczasowego protokołu kontroli oraz wystąpienia pokontrolnego. Wystąpienie pokontrolne w nowej formule będzie zawierać w swej treści zwięzły opis ustaleń kontrolnych, jak również ocenę kontrolowanej działalności oraz uwagi i wnioski dotyczące usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości (art. 53). W ten sposób wyeliminowany zostanie protokół kontroli w dotychczasowym kształcie. Podkreślić trzeba, iż nowa formuła prezentowania wyników kontroli będzie bardziej czytelna dla jednostki kontrolowanej, ponieważ ustalenia faktyczne będą bezpośrednio powiązane z oceną tworząc jednolity obraz kontrolowanej działalności.

3.1. Rezygnacja z obowiązku podpisywania wystąpienia pokontrolnego przez kierownika jednostki kontrolowanej – art. 53 ust. 3 uprości i zdecydowanie przyspieszy obieg korespondencji. Pozwoli na uniknięcie niezręcznych sytuacji zdarzających się obecnie, a dotyczących tego, kto w jednostce kontrolowanej ma podpisać to wystąpienie. Powinno to również zagwarantować, że opis stanu faktycznego i zawarta w wystąpieniu ocena będą wyważone i zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Zniknie bowiem istniejąca dziś obawa kontrolera przed odmową podpisania dokumentu prezentującego ustalenia kontrolne. Z drugiej strony, jednostka kontrolowana, w przypadku, gdy nie zgodzi się z ustaleniami lub dokonaną oceną, będzie mogła wnieść zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego. Takie rozwiązanie jest bardziej przejrzyste dla kontrolowanego.

3.2. W art. 54 - 62 proponowanej nowelizacji określono, odmienny od dotychczasowego, tryb odwoławczy. Rezygnacja ze sporządzania protokołu kontroli pociągnie za sobą wyeliminowanie całego, długiego trybu odwoławczego związanego ze składaniem zastrzeżeń do jego treści. Postępowanie odwoławcze ograniczone będzie tylko do zastrzeżeń składanych do wystąpienia pokontrolnego. Zastrzeżenia może zgłosić kierownik jednostki kontrolowanej. W aktualnym stanie prawnym uprawnienie to przysługuje każdemu podmiotowi, któremu przekazano wystąpienie pokontrolne, a więc także kierownikowi jednostki nadrzędnej i organom państwowym lub samorządowym. Jednocześnie, proponuje się wydłużenie terminu do zgłoszenia zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego do 14 dni. Zmiana ta jest podyktowana koniecznością zapewnienia możliwości zapoznania się z aktami kontroli przed złożeniem zastrzeżeń.

3.3. Wprowadzono również, w art. 54 ust. 2, postulowane od dawna prawo do złożenia zastrzeżeń przez osobę, która była kierownikiem jednostki kontrolowanej w okresie objętym kontrolą. Zastrzeżenie takie byłoby składane na wniosek osoby zainteresowanej, po złożeniu zastrzeżenia osoba taka brałaby udział w dalszym postępowaniu kontrolnym, art. 55 i art. 61a ust. 3.

3.3. W art. 54 ust 3 i 4 zróżnicowano podmioty, do których zgłasza się zastrzeżenia. Zasadniczo, należy zgłosić je do dyrektora, który podpisał wystąpienie pokontrolne, chyba że do rozpatrzenia zastrzeżeń władne jest Kolegium NIK – art. 23a, wówczas zastrzeżenia zgłasza się do Prezesa NIK.

Zastrzeżenia, które nie spełniają wymogów formalnych tj. zostały zgłoszone przez osobę nieuprawnioną, po upływie terminu, albo są niedopuszczalne z mocy ustawy nie podlegają rozpatrzeniu. Postanowienie o odmowie ich przyjęcia wydaje odpowiednio dyrektor właściwej jednostki kontrolnej lub Prezes NIK – art. 54 ust. 5. Do tej pory formalne przesłanki oddalenia zastrzeżeń regulowało zarządzenie Prezesa NIK, które nie mogło wywoływać skutków prawnych w stosunku do podmiotów kontrolowanych.

3.4. Dyrektor departamentu albo delegatury jednoosobowo podejmuje rozstrzygnięcie w sprawie zastrzeżeń, jeżeli uwzględnia je w całości (art. 54 ust. 6). W takim przypadku powinien dokonać zmian w treści wystąpienia i tak zmienione wystąpienie przekazać kierownikowi jednostki kontrolowanej. Do zmienionego wystąpienia nie można zgłosić zastrzeżeń.

3.5. Merytoryczne rozpatrzenie zastrzeżeń należy odpowiednio do Kolegium NIK albo do Komisji rozstrzygającej powołanej przez Prezesa NIK. Członków tej komisji powołuje się spośród kontrolerów jednostki organizacyjnej NIK właściwej w sprawach orzecznictwa. Komisja orzeka w trzyosobowych zespołach, a przewodniczącym zespołu orzekającego jest kontroler posiadający wyższe wykształcenie prawnicze. Tryb postępowania w sprawie rozpatrzenia zastrzeżeń, który do tej pory był uregulowany w zarządzeniu Prezesa NIK został przeniesiony do materii ustawowej, jako że dotyczy on praw i obowiązków osób trzecich.

Trzeba podkreślić, że proponowane zmiany eliminują dwustopniowy tryb rozpatrywania zastrzeżeń tj. likwidują powoływanie w pierwszej instancji Komisji Odwoławczych na

szczeblu departamentu lub delegatury. Powinno to zdecydowanie uprościć procedurę odwoławczą i skrócić czas trwania całego postępowania kontrolnego.

Warto dodać, że przedstawione w projekcie nowe zasady rozpatrywania zastrzeżeń składanych do wystąpienia pokontrolnego pozwolą jednostce kontrolowanej złożyć zastrzeżenia tylko raz. W związku z tym otrzyma ona tylko jedno, ostateczne rozstrzygnięcie w tej materii.

3.6. W aktualnym stanie prawnym, zastrzeżenia do ustaleń zawartych w protokole, jednostka kontrolowana kieruje najpierw do kontrolera. Dopiero wtedy, gdy kontroler ich nie uwzględni, w terminie 7 dni od dnia otrzymania jego stanowiska, można zgłosić zastrzeżenia do dyrektora właściwej jednostki organizacyjnej NIK. Wydaje się, że nowa regulacja pozytywnie wpłynie na przebieg postępowania, gdyż wyeliminuje konieczność wytwarzania dodatkowych dokumentów, a co ważniejsze, wyeliminuje możliwość prezentowania rozbieżnych stanowisk. Przy tej okazji wprowadzono dodatkowo instytucję cofnięcia zastrzeżeń (art. 55) oraz uregulowano sposób obliczania terminów (art. 64b), które do tej pory nie były przedmiotem regulacji.

4. Nowelizacja przepisów rozdziału 4 ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli jest podyktowana koniecznością zwiększenia efektywności zarządzania kadrami, w szczególności ma na celu stałe podnoszenie poziomu pracy i fachowości pracowników merytorycznych Najwyższej Izby Kontroli. Niektóre zmiany wynikają z konieczności uregulowania w ustawie pewnych zagadnień, dotychczas regulowanych w zarządzeniach Prezesa NIK, co jest konsekwencją zmiany systemu źródeł prawa, wynikającego z art. 87 Konstytucji RP.

4.1. Projektowana ustawa zmienia nazwę kategorii pracowników, zamiast pojęcia „pracownicy nadzorujący lub wykonujący czynności kontrolne” wprowadza pojęcie „kontrolerzy”, co bardziej oddaje charakter wykonywanej przez nich pracy.

4.2. Ustawa zmieniająca ustawę o Najwyższej Izbie Kontroli wprowadza szereg zmian w zakresie stosunku pracy pracowników merytorycznych NIK, co wynika z potrzeby racjonalizacji zatrudnienia w NIK oraz stanowi konsekwencję aktów prawnych, które weszły w życie po uchwaleniu obecnie obowiązującej ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli.

Przede wszystkim wprowadzono ścisły podział na kontrolne jednostki organizacyjne NIK - departamenty i delegatury, zatrudniające kontrolerów i jednostki niekontrolne – biura, zatrudniające pracowników na podstawie umowy o pracę (art. 69). Konsekwencją tej zmiany jest możliwość czasowego przenoszenia kontrolerów tylko do jednostek kontrolnych, departamentów i delegatur (art. 77 ust. 1), z tym że zrezygnowano z ograniczenia czasu i częstotliwości przenoszenia ustalając, że za zgodą kontrolera może on być przeniesiony do innej kontrolnej jednostki na dłużej niż 6 miesięcy i częściej niż raz na dwa lata (art. 77 ust. 3). Zaproponowane rozwiązanie niewątpliwie będzie sprzyjać zwiększeniu elastyczności w sferze zarządzania zasobami ludzkimi, w szczególności służyć lepszemu wykorzystaniu fachowych kadr.

4.3. W kategorii kontrolerów zmieniono nazwę stanowiska doradcy Prezesa NIK (obecny art. 66 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o NIK) na radcę Prezesa NIK. Ma to na celu uniknięcie wrażenia, że obecni doradcy Prezesa NIK pełnią jedynie funkcje doradcze a nie kontrolne oraz uniknięcie przyrównywania ich roli do doradców ministra w gabinetach politycznych ministrów.

4.4. Skreślenie w art. 68 przepisu ust. 6, uprawniającego Prezesa NIK, w uzasadnionych przypadkach, do mianowania pracownika na stanowisko kontrolerskie, bez zachowania wymogu aplikacji kontrolerskiej, ma na celu podniesienie rangi aplikacji kontrolerskiej i niewątpliwie wpłynie pozytywnie na przygotowanie kontrolerów do wykonywania niejednokrotnie bardzo złożonych zadań kontrolnych.

4.5. W dodanych do ustawy o NIK art. 69a – 69d, przewidziane jest zatrudnianie na stanowiskach kontrolerskich, wymienionych w art. 66a pkt 3 - 9, w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru. Natomiast stanowiska kierownicze (art.66a pkt 1 i 2) mają być obsadzone w drodze konkursu (art. 69e – 69g) na czas określony 5 lat spośród mianowanych kontrolerów zatrudnionych na stanowiskach wymienionych w art. 66a pkt 3 - 9.

Zgodnie z projektowanym art. 69e ust. 2 mianowanie na stanowisko kontrolerskie ma być ustawowym warunkiem ubiegania się o stanowisko kierownicze.

4.6. Podkomisja uznała za zasadne wprowadzenie zakazu łączenia mandatu posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego i radnego ze stanowiskiem kontrolera (art. 74 ust. 3 projektu).

4.6. Konsekwencją zmiany systemu źródeł prawa w Konstytucji RP jest konieczność szerszego uregulowania w ustawie, zamiast w zarządzeniu Prezesa NIK, kwestii okresowych ocen kwalifikacyjnych. W art. 76 dodano przepisy określające zakres przedmiotowy oceny i zakres zwolnień od oceny oraz obowiązek i termin ponownej oceny, w przypadku otrzymania przez kontrolera negatywnej okresowej oceny kwalifikacyjnej. Obecnie problematykę tę reguluje zarządzenie Nr 33/2001 Prezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie okresowych ocen kwalifikacyjnych pracowników mianowanych Najwyższej Izby Kontroli, zmienione zarządzeniami Nr 26/2003, Nr 17/2004 i Nr 39/2005.

4.7. Ustawa nowelizująca ustawę o NIK wprowadza zmiany w art. 80 ustawy, dotyczącym urlopu dla poratowania zdrowia, przez dodanie przepisu ust. 4 mówiącego, że kontrolerowi, który spełnia warunki do uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego przysługuje urlop dla poratowania zdrowia na zasadach określonych w tym przepisie. Powyższa zmiana jest konsekwencją zmiany art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267), z którego wynika, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów. Kolejne zmiany wprowadzone w tym przepisie to możliwość udzielenia urlopu jednorazowo na okres do 12 miesięcy – obecnie do 6 miesięcy (znowelizowany art. 80 ust. 1) oraz obowiązek poddania się pracownika badaniom kontrolnym przed przystąpieniem do pracy po tym urlopie (art. 80 ust 3).

4.8. Istotna jest zmiana przepisów odwołujących się w określonych kwestiach do ustawy o pracownikach urzędów państwowych i wynika z faktu, że przepisy dotyczące mianowanych urzędników przestały obowiązywać od dnia 1 stycznia 2008 r.- art. 110 cyt. ustawy o służbie cywilnej. W związku z tym zaproponowano zastąpienie tego odwołania, odwołaniem się do ustawy o służbie cywilnej (art. 81 ust. 2 i art. 82 ust. 2), bądź do przepisów dotyczących urzędników służby cywilnej (art. 77 ust. 4 i art. 93 ust. 2). Przepis art. 81 ust.2 ustawy o NIK dotyczy odwołania się do ustawy o służbie cywilnej w zakresie zasad zaliczania okresów pracy do okresu pracy, od którego zależy wysokość dodatku za wieloletnią pracę. W ustawie o służbie cywilnej kwestie te reguluje art. 60 ust. 2 i 3. Natomiast art. 82 ust. 2 odnosi się do zasad zaliczania okresów pracy oraz sposobu obliczania i wypłacania nagród jubileuszowych. W ustawie o służbie cywilnej kwestie te reguluje art. 61 ust. 2 i 3. W przypadku przeniesienia kontrolera do innej miejscowości (art. 77 ust. 4) będą miały zastosowanie uprawnienia wynikające z przepisów art. 65 ust. 2 i 4 ustawy o służbie cywilnej. Natomiast w przypadku rozwiązania z kontrolerem stosunku pracy z powodu likwidacji jednostki lub reorganizacji tej jednostki kontrolerowi będą przysługiwać uprawnienia wynikające z art. 44 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, to jest świadczenie pieniężne ze środków budżetu.

4.9. W projektowanej ustawie uwzględniono konieczność bardziej elastycznego uregulowania czasu pracy w NIK. Obecnie, zgodnie z art. 85 ustawy o NIK, czas pracy w NIK wynosi 40 godzin tygodniowo i 8 godzin dziennie w tygodniowym okresie rozliczeniowym. Takie sztywne uregulowanie czasu pracy nie daje możliwości efektywnego

jego wykorzystania i utrudnia właściwą organizację pracy, zwłaszcza w przypadku organizacji pracy pracowników obsługi oraz w okresie szczególnego spiętrzenia zadań, na przykład w tzw. „okresie budżetowym”. Przyjęto więc rozwiązanie, iż okres rozliczeniowy będzie wynosił do 3 miesięcy, a tygodniowy wymiar czasu pracy przeciętnie 40 godzin, przy zachowaniu 8 godzinnego dnia pracy.

4.10. Kolejną zmianą jest wprowadzenie instytucji wygaśnięcia stosunku pracy – art. 91a. Instytucja wygaśnięcia stosunku pracy istnieje w kodeksie pracy – art. 63 – art. 67 oraz w wielu ustawach m.in. w ustawie o służbie cywilnej i w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Wygaśnięcie stosunku pracy jest sposobem zakończenia stosunku pracy z mocy prawa, np. w przypadku utraty niezbędnych atrybutów, które musi posiadać kontroler, takich jak niekaralność, czy utrata obywatelstwa polskiego.

4.11. W celu uniknięcia zarzutu dyskryminacji kobiet (art. 32 Konstytucji) projekt zawiera propozycję zmiany przepisu art. 93 ust. 2 pkt 1 ustawy o NIK, poprzez ustalenie jednakowego wieku, zarówno dla kobiet jak i dla mężczyzn - 65 lat, uprawniającego pracodawcę do rozwiązania za wypowiedzeniem stosunku pracy z powodu nabycia przez pracownika uprawnień emerytalnych.

5. Konieczność wprowadzenia nowego rozdziału 4a regulującego odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników mianowanych nie budzi wątpliwości, jako że kwestie odnoszące się do sytuacji prawnej jednostki w postępowaniu o charakterze represyjnym, jakim jest przecież postępowanie dyscyplinarne, powinny być regulowane aktami prawnymi rangi ustawowej, a nie aktami wykonawczymi.² Obecnie materia ta jest regulowana w zrządzeniu Marszałka Sejmu z dnia 8 sierpnia 1995 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w Najwyższej Izbie Kontroli (M.P. Nr 40, poz. 474). Projektowana regulacja uwzględniła doświadczenie z 13-letniego okresu obowiązywania dotychczasowych rozwiązań.

5.1. Nowością jest wprowadzenie do ustawy o NIK przepisu art. 97b dotyczącego odpowiedzialności kontrolera za mniejszej wagi naruszenie obowiązków pracownika, czy uchybienie godności stanowiska. W takiej sytuacji przełożony będzie mógł szybko zareagować na drobniejsze przewinienia pracownika i wymierzyć mu karę upomnienia na piśmie, bez konieczności wszczynania i prowadzenia długotrwałego i z istoty swojej sformalizowanego postępowania dyscyplinarnego. Podobne rozwiązania funkcjonują w wielu pragmatykach służbowych. Przykładowo: w ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218, ze zm.), w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. Nr 89, poz. 589).

5.2. W art. 97n wprowadzono odwołanie do sądu administracyjnego od orzeczeń wydanych przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną, co stanowi zapewnienie realizacji konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP). Przy tym, celowo poddano orzeczenia dyscyplinarne jurysdykcji sądów administracyjnych, aby zapewnić jednotorowość w zakresie kontroli sądowej rozwiązywania sporów ze stosunków pracy z pracownikami mianowanymi NIK. Zgodnie bowiem z art. 96 ustawy o NIK, od decyzji Prezesa NIK w sprawach określonych w art. 92 i 93 ustawy, dotyczących rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem mianowanym, przysługuje odwołanie do sądu administracyjnego.

5.3. Dla uniknięcia bardzo szczegółowego regulowania postępowania dyscyplinarnego w ustawie o Najwyższej Izbie Kontroli, przepis art. 97p zawiera odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania karnego w zakresie nieuregulowanym w rozdziale 4a. Rozwiązanie takie zostało przyjęte z uwagi na to, że odpowiedzialność dyscyplinarna ma charakter

² Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8.12.1998 r., sygn. akt K 41/97.

represyjny zbliżony do państwowego prawa karnego, a przepisy procedury karnej najbardziej odpowiadają charakterowi postępowania dyscyplinarnego. Takie odesłanie zawierają również inne ustawy, np. ustawa z dnia 20. czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r., Nr 7, poz. 39), ustawa o Państwowej Inspekcji Pracy.

6. W dotychczasowym stanie prawnym zachowanie polegające na udaremnianiu lub utrudnianiu kontroli jest kwalifikowane jako wykroczenie. Tymczasem, takie samo zachowanie, lecz dotyczące kontroli podjętej przez organy właściwe w sprawach ochrony środowiska oraz w zakresie inspekcji pracy jest – w myśl art. 225 Kodeksu karnego - kwalifikowane jako występki. Nie ma żadnego uzasadnienia, aby działalność kontrolna podejmowana przez naczelny organ kontroli państwowej była słabiej chroniona niż działalność kontrolna chroniona w powołanym art. 225 k.k. Dlatego w zmienionym art. 98 zaproponowano zaostrenie penalizacji i kwalifikowanie utrudniania kontroli jako występkę.

7. Zgodnie z propozycją zawartą w art. 2 projektowanej ustawy, postępowanie kontrolne rozpoczęte przed wejściem w życie proponowanych zmian, będzie się toczyć według dotychczasowych zasad. Podobne rozwiązanie przyjęto w odniesieniu do niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy postępowań dyscyplinarnych.

Przyjęto, że ograniczenia biernego prawa wyborczego dla kontrolerów ubiegających się o mandat posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego, radnego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta obowiązywać powinno od następnej kadencji – art. 4.

W art. 5-9 określone zostały szczegółowe zasady dotyczące zmian w dotychczasowych stosunkach pracy nawiązanych na podstawie mianowania. W związku z wprowadzeniem obowiązku ukończenia aplikacji kontrolerskiej przez wszystkich mianowanych kontrolerów należało kontrolerom, którzy tej aplikacji nie odbywali, zapewnić możliwość jej ukończenia. Jednocześnie przyjęto zasadę, że żaden pracownik nie powinien zostać pozbawiony miejsca pracy, chyba że nie spełnia ustawowych wymogów i nie wyrazi zgody na zmianę dotychczasowych warunków zatrudnienia.

8. Wejście w życie powyższych zmian nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa a jedynie przesunięcia wewnątrz budżetu NIK.

9. Zakres nowelizowanego prawa nie jest regulowany prawem Unii Europejskiej

10. Ocena skutków regulacji

Proponowane zmiany w ustawie o Najwyższej Izbie Kontroli dostosują do wymogów konstytucyjnych przepisy regulujące organizację oraz tryb działania Izby oraz zapewnią stabilność praw i obowiązków pracowników NIK. Zmiany mające na celu usprawnienie postępowania kontrolnego wpłyną w znacznej mierze na jego efektywność i wyeliminują przypadki różnic interpretacyjnych.

Dostosowanie istniejących przepisów do zmieniającej się rzeczywistości (elektroniczna forma dokumentów) oraz wyeliminowanie niedociągnięć ustawy wypracowane w czasie praktyki jej stosowania pozwoli na stworzenie nowoczesnego, skutecznego i kompletnego aktu prawnego będącego podstawą systemu kontroli państwowej w Polsce.

Warszawa, 8 października 2008 r.

BAS-WAEiM-2794/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
dotycząca zgodności komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o
Najwyższej Izbie Kontroli (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Mirosław
Sekuła) z prawem Unii Europejskiej

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli zakłada bardzo obszerną nowelizację ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1701). Projekt przewiduje m.in. uproszczenie postępowania kontrolnego, dostosowanie ustawy do zmienionego systemu organów władzy publicznej, wprowadzenie regulacji dotyczącej postępowania dyscyplinarnego dotyczącego pracowników mianowanych, wprowadzenie podstawy prawnej do przeprowadzania wspólnych kontroli z Europejskim Trybunałem Obrachunkowym oraz naczelnymi organami kontroli innych państw, zakaz łączenia stanowiska kontrolera z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot opiniowanego projektu ustawy należy zwrócić szczególną uwagę na regulację dotyczącą planowanej współpracy Najwyższej Izby Kontroli z Europejskim Trybunałem Obrachunkowym, zakaz łączenia stanowiska kontrolera z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego oraz regulację dotyczącą czasu pracy w Najwyższej Izbie Kontroli.

a) Stosownie do art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), Wspólnota działa jedynie w ramach uprawnień przyznanych jej w Traktacie i celów w nim oznaczonych. Państwa członkowskie jedynie przekazują wykonywanie niektórych kompetencji Wspólnocie. W oparciu o orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości należy stwierdzić, że przekazanie to nie ogranicza autonomii organizacyjnej i proceduralnej państwa

członkowskiego. Państwa mogą swobodnie decydować o strukturze, kompetencjach i trybie działania organów państwowych, w tym o ich powoływaniu i likwidacji, nawet wówczas, gdy wiąże się to z implementacją prawa wspólnotowego (wyrok w połączonych sprawach 51-54/71 International Fruit Company przeciwko Produktschap voor Groenten en Fruit z 15 grudnia 1971 r.).

b) Europejski Trybunał Obrachunkowy (dalej: ETO) jest instytucją Wspólnoty Europejskiej (art. 7 TWE) i działa na podstawie przepisów traktatowych: art. 246-248 TWE, art. 160a-160c i art. 180b Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej.

Głównym zadaniem ETO jest kontrola wykonania unijnego budżetu. Realizacja tego zadania ma na celu zapewnienie lepszego zarządzania finansami Unii oraz informowanie obywateli o tym, w jaki sposób wydatkowane są publiczne środki. Siedzibą ETO jest Luksemburg.

Należy zaznaczyć, że Najwyższa Izba Kontroli i ETO nie są od siebie zależne, ani nie są ze sobą formalnie powiązane. Choć w pewnym sensie o związku można mówić z uwagi na skład Europejskiego Trybunału Obrachunkowego. Zgodnie z art. 247 TWE, w skład ETO wchodzi jeden obywatel z każdego państwa członkowskiego. Członkowie ETO są wybierani spośród osób, które wchodziły lub wchodziły w swych krajach w skład organów kontroli zewnętrznej lub mających szczególne kwalifikacje do zajmowania tego stanowiska.

W kontekście przedstawionego projektu ustawy należy zwrócić uwagę na art. 248 ust. 3 TWE. Zgodnie z tym przepisem, kontrole przeprowadzane przez ETO dotyczą dokumentów, a w razie potrzeby przeprowadzane są na miejscu w innych instytucjach Wspólnoty, w pomieszczeniach każdego organu zarządzającego dochodami i wydatkami w imieniu Wspólnoty oraz w państwach członkowskich, w tym w pomieszczeniach każdej osoby fizycznej lub prawnej otrzymującej płatności z budżetu (Wspólnot). Kontrole przeprowadzane przez ETO w państwach członkowskich przeprowadzane są w powiązaniu z krajowymi instytucjami kontrolnymi lub, jeżeli nie mają one niezbędnych uprawnień, z właściwymi służbami krajowymi. Przepis ten formułuje także zasadę współpracy pomiędzy ETO a instytucjami kontrolnymi państw członkowskich. Mają one współpracować na zasadzie wzajemnego zaufania, zachowując swoją niezależność. Krajowe instytucje kontrolne zawiadamiają ETO, czy zamierzają uczestniczyć w kontroli przeprowadzanej przez Trybunał Obrachunkowy w danym państwie członkowskim (zob. także art. 160c ust. 3 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej).

Poza przepisami traktatowymi działalność ETO regulowana jest aktami wewnętrznymi ETO. Można tu wskazać w szczególności Regulamin wewnętrzny Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich oraz decyzję nr 92-2004 ustanawiającą Przepisy wykonawcze do Regulaminu wewnętrznego

Trybunału Obrachunkowego. Przepisy te określają m.in. prawa i obowiązki członków ETO w zakresie informacji, procedurę wyboru Prezesa ETO, strukturę i organizację grup kontroli, utworzenie departamentów wewnątrz ETO, posiedzenia ETO, przekazywanie, publikację i rozpowszechnianie sprawozdań ETO.

Można tu zwrócić uwagę np. na art. 2 decyzji nr 92-2004, który stanowi, że kopia wszelkiej korespondencji z kontrolowanymi instytucjami krajowymi oraz krajowym organem kontroli przekazywana jest przez Członka-sprawozdawcę Członkowi pochodzącemu z danego kraju.

Natomiast art. 57 ust. 2 decyzji nr 92-2004 stanowi, iż aby ułatwić koordynację kontroli na miejscu z Komisją Europejską oraz aby umożliwić krajowym organom kontroli uczestnictwo w kontrolach, ETO co miesiąc przekazuje właściwym departamentom Komisji oraz organom krajowym program misji, które zamierza przeprowadzić w ciągu kolejnych czterech miesięcy.

c) Ograniczenia związane ze sprawowaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego określa Akt dotyczący wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864). Przepis art. 7 ust. 1 i 2 Aktu zawierają wyliczenie stanowisk, których nie można łączyć z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego. Wyliczenie to obejmuje członka ETO, ale nie obejmuje stanowiska kontrolera krajowego organu kontroli. Z drugiej strony, przepis art. 7 ust. 3 Aktu zezwala państwom członkowskim na rozszerzenie na płaszczyźnie krajowej zasad dotyczących zakazu łączenia funkcji.

Zgodnie z przepisem art. 7 ust. 4 Aktu, członkowie Parlamentu Europejskiego, którzy w trakcie sprawowania kadencji przyjmą funkcję, która według prawa krajowego nie może być łączona z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego, stracą mandat.

d) Zagadnienia dotyczące czasu pracy uregulowane są w dyrektywie 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy¹. Przepis art. 6 dyrektywy stanowi, że przeciętny wymiar czasu pracy w okresie siedmiodniowym, łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych, nie może przekraczać 48 godzin. Zgodnie z art. 16 dyrektywy, dla tygodniowego wymiaru czasu pracy stosowany jest okres rozliczeniowy nieprzekraczający czterech miesięcy.

III. Analiza projektowanego przepisu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

a) Prawo Unii Europejskiej nie reguluje zasad działania i organizacji wewnętrznej krajowych organów kontroli.

¹ Dz.U. L 299 z 18.11.2003, str. 9—19, Polskie wydanie specjalne Rozdział 05 Tom 04 P. 381 – 391.

b) Prawo Unii Europejskiej nie reguluje szczegółowo wspólnego przeprowadzania kontroli przez ETO i organy kontroli państw członkowskich (projektowany art. 12a ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli). TWE stanowi jedynie, że mają się one odbywać na zasadzie wzajemnego zaufania przy zachowaniu niezależności obu instytucji. Ponadto, ETO ma obowiązek odpowiednio wczesnego informowania krajowych instytucji kontroli w celu umożliwienia tym ostatnim przyłączenia się do kontroli przeprowadzanej przez ETO. Należy zatem uznać, że dopuszczalne jest zawarcie porozumienia między krajowym organem kontroli a ETO, które ureguluje tę współpracę. Przy czym pewne zastrzeżenia budzi propozycja, by takie porozumienie regulowało zasady prowadzenia wspólnej kontroli. Zasady te są bowiem uregulowane w art. 248 ust. 3 TWE: zasada zaufania i niezależności.

c) Wprowadzenie zakazu łączenia stanowiska kontrolera w Najwyższej Izbie Kontroli z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego (projektowane art. 74 ust. 3 i 4 oraz 91a ust. 1 pkt 6 ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli) jest dozwolone przez prawo Unii Europejskiej.

Należy uznać, że proponowany zakaz, w związku z art. 4 projektu, nie jest sprzeczny z art. 7 ust. 4 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich. Przywołany przepis Aktu stanowi o utracie mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w przypadku objęcia stanowiska, które według prawa krajowego nie może być łączone z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego.

Przywołany przepis art. 4 projektu ustawy stanowi regulację przejściową, zgodnie z którą zakaz będzie miał zastosowanie dopiero od następnej kadencji Parlamentu Europejskiego.

d) Czas pracy w Najwyższej Izbie Kontroli przewidziany w zmienianym art. 85 ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli jest zgodny z postanowieniami dyrektywy 2003/88/UE.

IV. Konkluzje

Projektowany przepis art. 12a ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli, w zakresie w jakim dotyczy współpracy Najwyższej Izby Kontroli z Europejskim Trybunałem Obrachunkowym, nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowane przepisy art. 74 ust. 3 i 4 oraz art. 91a ust.1 pkt 6 ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli, w związku z art. 4 projektu ustawy, w zakresie w jakim wprowadzają zakaz łączenia stanowiska kontrolera w Najwyższej Izbie Kontroli z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego, są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Projektowany przepis art. 85 ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli, regulujący czas pracy w Najwyższej Izbie Kontroli jest zgodny z postanowieniami dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy.

W pozostałym zakresie komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory Bazy REX: Unia Europejska, Najwyższa Izba Kontroli, Europejski Trybunał Obrachunkowy, kontrola.

Warszawa, 8 października 2008 r.

BAS-WAEiM-2795/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
dotycząca możliwości uznania przedstawionego komisyjnego projektu
ustawy o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Mirosław Sekuła) za projekt ustawy wykonującej
prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu

Stosownie do art. 95a ust. 1 Regulaminu Sejmu, projektem ustawy wykonującym prawo Unii Europejskiej jest projekt ustawy mający na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Prezentowany komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli zakłada bardzo obszerną nowelizację ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz.U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1701). Projekt przewiduje m.in.: uproszczenie postępowania kontrolnego, dostosowanie ustawy do zmienionego systemu organów władzy publicznej, wprowadzenie regulacji dotyczącej postępowania dyscyplinarnego dotyczącego pracowników mianowanych, wprowadzenie podstawy prawnej do przeprowadzania wspólnych kontroli z Europejskim Trybunałem Obrachunkowym oraz naczelnymi organami kontroli innych państw, zakaz łączenia stanowiska kontrolera z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego.

Ponieważ przedstawiony projekt ustawy nie ma na celu wykonania prawa Unii Europejskiej, nie ma podstaw, by uznać go, w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu, za projekt ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory Bazy REX: Unia Europejska, Najwyższa Izba Kontroli, Europejski Trybunał Obrachunkowy, kontrola

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 23 października 2008 r.

BSA III - 021 - 209/08

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 października 2008 r., Ps-287/08 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opiniowania **komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli**.

Z poważaniem

Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

SEKRETARIAT
ZASTĘPCY SZEFA KS
102-020-00048
WPLYNĘŁO
24 10. 2008

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data www.infotek.pl 10-2008